

Det er en af de der dage, hvor det bare er mørkt hele dagen.
Ja, ja. Jeg så hver og sygt den i går. Jeg ved ikke. Det gør alle mennesker hele tiden.
Jeg gør det bare sjældent, fordi jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal bruge det til.
Og så blev jeg så deprimeret. Det er sådan noget hele ugen, bliver det kampe og regne.
Det kriger jeg ikke.
Jeg gør det bare sjældent, fordi jeg ved ikke rigtig, hvad jeg skal bruge det til.
Og så blev jeg så deprimeret.
I hele ugen bliver det kampe og regne.
Det kriger jeg ikke.
Regnværen når man cykler om morgenen.
Jeg melder mig ud.
Men det er også meget hyggeligt, når man sidder indenfor og kigger ud på det.
Og kigger ud på, at alle andre bliver våd.
Ja, det er rigtig nok.
Sådan er det bare. Sådan er årstiden.
Ja, og nu kan vi jo sådan...
Vi talte jo om Halloween i sidste uge, men nu kan vi jo faktisk rigtigt sige glædeligt Halloween.
Altså, det her afsnit udkommer jo dagen før Halloween.
Er det rigtigt?
Jeg har aldrig tænkt over det der med Halloween.
Det er jo ind i kun én dag.
Det bliver behandlet som sådan en hel, så sanger jeg ikke.
Men det er det som sådan...
Skal I ud og trick og treat?
Nej, det tænker jeg ikke lige i år.
Hold jeg tænkt på, hvor meget slik du kunne skure med det der bedående barn.
Du har ret. Det må jeg lige overveje.
Ja, hun er jo lige glad med slik, så betager det bare.
Ja, det kommer hjem. Stiller du det?
Ja, ja.
Nej, jeg vil også bare lige sige i forhold til sidste uge, at jeg jo tydeligvis ikke kan stoles på, når det kommer til udtale af gamle familienavne.
Og det vil jeg gerne beklage over for alle, der hedder Trashow.
Har du lige sagt det rigtigt nu?
Oh my god. Altså, jeg kommer ikke til at prøve igen ud over det her.
Så hvis det her også er forkert, så er det bare slut med det,
og alle der hedder Trashow, de hedder nu Nielsen.
Trashow, tror jeg det er ikke.
Det skal lydes som om, der er job.
Trashow.
Og er det tre eller tre?
Trashow, tror jeg faktisk.
Nielsen.
Trashow.

Nielsen.

Trashow, I er nu døbt, Nielsen.

Ja. Det er en svær hjulelse.

Vi sad også lige her nu inden og snakket om det hedder lejrebo eller lejrebo.

Ja, og vores konklusion er, at det sikkert hedder lejrebo, men i daglig tale, så er det altså lejrebo.

Jeg har aldrig hørt nogen kalde det lejrebo, men altså det, der står, og det er også det, der giver mening, det er et sted, hvor folk bor og lejer sig ind, ikke?

Ja, ja.

Selvfølgelig er det det, det hedder.

Ja.

Vis.

Vi håller fast.

Det er den lille bil bakke, vi har tænkt også at dø på.

Alte hedder Trashow, de hedder nu Nielsen, og lejrebo hedder også Nielsen.

Nej, det hedder bare lejrebo.

Hvis der er lejre her.

Godt du.

Hvad var lige den der anden ting, jeg tænkte på i forhold til?

Også noget, vi har udtaget forkert.

Nej, jeg kom bare lige til at tænke på, du er ikke alene i fredags.

Det vil så sige ikke i fredags, men i episode 2, fredag indfør.

Der fortalte vi jo om Shampoo Storgøren.

Det kunne ikke være meget interessant lige at nævne her, at vi faktisk, efter det, kom ud og har fået flere beskeder fra folk, som mener, at de har mødt den samme søren, og han hedder selvfølgelig ikke Søren i virkeligheden, men den samme Shampoo Storgøren.

Ja, og jeg vil bare sige, at de faktisk kom tilbage, uafhængigt af hinanden med det samme navn.

Ja, ja.

Det er derfor, vi tænker, at det er den samme person.

Ja.

Og de har også oplevet at få tilbud fra ham?

Ja, altså, store tilbud.

Gav videre om han legit er klar til at betale 25.000 for en video, hvor man vasker sit eget hår.

Det synes jeg, at jeg lige valgte mange penge.

Vil du overveje?

Nej.

Nej.

Så siger jeg, altså, uden rigtig at overveje.

Nej.

Nej, nej, nej.

Men...

Han har jo også meget...

Hadde jeg været studerende.

Hadde jeg været studerende, så ville jeg nok have tænkt over det.

Hvis det viderlig bare var, send en video, hvor du vasker dit hår.

Behøvs ikke at kunne se dit ansigt eller noget som helst.

Men man skal også passe på med sådan noget.

Ja.

Det kan måske blive en glide bag han.

Han lyder også meget insisterende, og ikke umiddelbart,

som om, at han er til at komme af med igen lige bag efter mig.

Så det skal man lige overveje, om det er pengene hver.

Det er jo så det.

Ja.

Men for flere uhyggelige historier af dem art,

så lydt til det nyeste afsnit,

at du er ikke alene, og på fredag kommer der et selv.

Ja.

Ja, men nu til noget helt andet.

Eller til det, vi plejer at lave, skulle jeg sige.

Det er min tur til at starte i dag.

Ja.

Så det vil jeg gøre, og tage dig med på en lille rejse tilbage i tiden.

Når man kommer kørende forbi rødhuspladsen i København,

med retning mod Amar, så krydser man lange bro,

kort efter aktivlige strøde forbi på højre hånd.

Men inden man kan diskutere med nogen,

om man er havnet på Lortøen,

eller det bedste sted i verden, så skal man passere islands brygge.

I dag er det et meget mondensstykke hovedstad,

hvor det er så godt som om muligt at komme i nærheden af en lejlighed.

Mange af dem er jo med udsigt til vandet,

tæt på havnebadet og centrum.

Med mindre, man har avet sin rige unge tre sjov.

Ja.

Men tilbage i 1977, hvor jeg skal have dig med til,

var det en arbejderbydel med fabrikker,

en hel del tidligere militærenlæg og en nedlagt industrihavn.

Ja, jeg skulle tage at sige mennesketom industri, ikke?

Det var sådan et ret sted, ikke?

Og midt ind i mellem to perioder i tiden,

hvor det havde været noget,

og ikke rigtig viste, hvad det skulle være nu.

Denne her tilstand af bydelen har helt sikkert været en del af svaret på, hvordan familien Nilsen, som dagens sag handler om, havde råd til en lejlighed lige efter broen med udsigt til vandet.

Arne Nilsen var taxasjofør,

og boede med sin kone Inge og deres børn på vejen, opkaldt efter bydelen Islands Brygge.

Hvis man gik over kørerbanen fra lejligheden, stod man så godt som på kajen.

Dengang skulle man lige krydse jernbanespor og gå under gamle forlattekræner.

I dag ville det være kaffestole, hundelufter og havnebader, man skulle manurere udenom.

Men det var først op i firserne, at beboerne tog initiativt til at skabe et underhul.

Det tog selvfølgelig mange år før det blev, som vi kender bydelen i dag.

Søndag aften, den 22. maj 1977, besluttede 34 år i Arne Nilsen, så for at gå ned til vandet og fiske.

Kort før klokken blev halv 10, kom hans kone ned til ham ved kajen med en kane, fyldt med kaffe.

Pares yngste kunne holdt øje fra lejligheden, så længere væk var det altså ikke, end at hele havneområdet næsten har været som en slags forhave.

Jeg tænker, det har været en mild maj aften, for de to nød en kop kaffe sammen på den grove stenbelægning foran vandet, og stjal sig til et øjeblik som hørerhed og ro, da de pludselig hørte skud i nærheden.

Kort efter at bravne havde ringet ud, kom en mand løbende fra lidt længere ned af gaden.

Manden spæned i retning mod Arne og hans kone.

Arne Nilsen bad hurtigt enge om at søge dækning, inden han løb frem mod manden for at stoppe ham.

Hun kunne høre, at Arne rubte, hvad fanden er det du gør,

og kunne se, at han prøvede at spære vejen for den frembrøsende mand.

Manden, der løb som om, at han flygtede væk fra, hvor skudene havde lytt,

havde dog ikke siden at lasse stanse og unvæge Arne Nilsens forsøg og kom forbi ham.

Men det havde Arne ikke tænkt sig at skulle være inde på det, så han satte modigt efter.

Men i det samme, at den flygtende mand opdagede, at det var Arnes intention, stopped han op, venter om, havet armen, sikter og affyre den pistol, han havde i hånden.

Et enkelt skud mente enge havde hørt, og det ramte Arne Nilsen lige i brystet.

Arne faldt om, og men skerningsmanden nu løb videre mod på dæk af en havesborg, som lov og stadig i dag ligger lidt længere nede i gaden,

så kom Inge Nilsen frem fra, hvor hun havde søgt dækning og løb hen til sin mand.

I følge ekstra bladet var Arne stadig ved bevidsthed og fremstammet, skat skynter ring efter hjælp.

Inge var godt klar over, at hun måtte få hjælpen frem så hurtigt som muligt, hun måtte ringe til politi og ambulance.

Hun løb væk fra kajen, over vejen og ind i opgangen for at komme op i familiens lejlighed, hvor hendes yngste datter stadig stod i vinduet og kiggede ud.

Hun havde set det hele.

Samtidig løb den skyde parate gerningsmand ind på bodækken og forsvandt.

Efter at Inge havde ringet efter hjælp, løb hun tilbage til Arne, men da havde han mistet bevidstheden.

Ambulansen var hurtigt fremme, men tross ind i hårdig indsats for at redde hans liv lykkes det ikke. Skudet havde ramt ham i hjertet, og han blev kort efter erklæget død på Sundby hospital, som ligger under ti minutter væk fra Islands brygge.

Inden der var gået mange sekunder, var alle patrulivåne informeret om et sin alemang af gerningsmanden.

Man var selvfølgelig klar over, hvor farligt det var at have en så skydegal mand rende rundt i byen med et ladvok.

Den præcise overlyd af efterlysning kender jeg ikke, men sin alemanget må have lyttet noget i stil med.

Slank og almindelig er bygningen kort mørkt hård mørkt overskæk, lys habitjækket med ternet mønster over en sort skjortesamt mørke bukser.

Men politiet behøvede ikke at lede længe med et sin alemang alene.

For kort tid efter eller så godt som samtidig med, at Arne blev skudt, kom en melding ind, der også gav dem en identitet på gerningsmanden.

Lige efter de første skud havde lyttet ringet en kvinde til alarmcentralen og fortalte, at hendes forlåde,

kort tid for inden var kommet hjem til deres lejlighed i Snorsgade.

Han havde været helt oppe at køre, og havde affyret et par skud, og havde råbt op om, at han allerede havde skudt to mænd, og nu kunne han lige så godt gøre op med en tredje, og han ville drabe alle, der kom i vejen for ham.

Hun forklarede politiet, at han havde meddelt hende, at han ville tage mod Kongelunden, som ligger længere ude på Amar, før han så var løbet ud af deres hjem i Snorsgade, med en ladtpistol og et skulderhyld stående og jakken til gennem den i.

Politiet visste allerede, at han kun var noget godt 400 meter væk før Arne havde forsøgt at stoppe ham,

og at han havde gjort præcis det, han havde sagt til sin forlåde, at han ville gøre.

Drebbe, hvem ind, der gik i vejen for ham.

Men nu visste politiet, hvem de ledte efter. 29 år i trykkeriarbejder, Geo, spur Hansen.

Geo og hans forlåde havde været i tivlige tidligere på dagen,

men han havde der efter sidder drukket i timevis på Haraldsborg.

Han havde oparbejdet en kæmpe regning på 900 kroner, som han umiddelbart ikke kunne betale.

Det var ikke fordi han selv havde drukket det hele, han havde været meget generøs med at give omgange,

så han havde egentlig ikke været sejlede broset, da han af en eller anden grund var gået hjem til sin forlåde for en kort bemærkning.

Efter han havde skudt Arne, var han løbet tilbage til Haraldsborg,

og der var han løbet ud af baggangen for at slippe væk fra det han lige havde gjort.

Men interessant er, at han løber derover.

Altså, hvorfor løb igennem på Degan for at løbe ud?

Hvorfor ikke? Det er mærkeligt, at man mindre, at han lige skulle have noget øl.

Ja, det skulle han ikke. Det havde han ikke tid til.

Man troede, det kan være i landet om at opse noget velkendt eller søge i løg på en eller anden måde,

og så finder han ud, at det går sku ikke. Jeg kan ikke gennem mig her.

Ja, du har måske ret.

Men så har han jo været i panik, og så har det ikke været vel overvejet på nogen måde.

Altså så har han bare tænkt, at jeg skal derover, hvor jeg har siddet hele dagen.

Jeg skal tilbage der til, da man godt er ret.

Ja, da det kender jeg.

Og så fandt han hurtigt ud af, at det går sku ikke.

Det kan jeg selvfølgelig ikke.

Men hvem ved? Det er jo underligt.

Det er meget underligt.

Med en aktiv trussel om flere offer galt det om at få fingrene i geospor Hansen hurtigt muligt.

Altså, han havde jo troet med, at han skulle ud og finde en, at han ville slå hjælp.

Ja, og det fandt politiet ret hurtigt ud af.

Det fandt det hurtigt ud af, at gærningsmandens forlovede havde ringet.

Altså med det samme?

Med det samme. Så hun havde allerede ringet, eller var i gang med at ringe til politiet, da Arne blev skudt.

Så der var allerede det normt politierbud på vej til Bryggen.

Og det var jo før hun vidste, han var blod skudt?

Det har hun ikke vidst mere.

Nej, det er det.

Altså det skete lige efter, og der har hun tænkt, min forlovede er gået fra standen.

Han har lige affyret skudt ud i luften et eller andet.

Der er i hvert fald ikke nogen melding om, at han har forsøgt at skyde hende.

Nej.

Det må jeg selvfølgelig ringe til politiet og fortælle.

Han har også lige troet med at tage videre ud i byen, fordi der er en anden, han gerne vil skyde.

Ja, og så har de så vidst af hendes henvendelse, at skulle tages alvorligt, fordi det her skete lige bag efter.

Og det lyder som om det er så godt som samtidig.

Altså det hele sker på en gang, ikke?

Men de kunne godt kopple de to ting hurtigt?

Ja, det tænker jeg, at de ret hurtigt har gjort det.

Der er lige en melding om nogen, der løber ud af døren med en let pistol, som han er klar til at affyre,

og 400 meter længe ned af vejen.

Er der en mand, der bliver skudt af en flygtende mand, som har sagt, han vil drikke valg, der kommer ham nær.

Ikke?

Ja.

Så de er jo på vej til Islands Brygge med alt, hvad de kan trække.

Og han lader til at være på en eller anden mission, hvor han bare vil skyde og skyde?

Ja.

Ja, jeg ved så heller ikke, hvad det går ud på det her med, at han allerede har skudt to mænd.

Altså for der er ikke nogen melding om, at han har skudt flere tidligere på dagen.

Så det er den eneste gang, man kommer til at høre om det, det hendes beretning til politiet om, at Geus Buer Hansen havde sagt.

Jeg havde sagt, jeg har skudt to mænd, og det havde han sådan set ikke.

Nej, nej, nej, ohovedet ikke.

Okay.

På trods af det her store politiopbud, der er på vej til Bryggen, så blev det alligevel en enlig betjent i en patruljevogn,

som ikke havde noget at gøre med aktionen, som tilfældigt lavede mærke til en mand med det over radioen Givne sin allemang.

Betjenten havde været på vej tilbage til stationen for at holde fyre aften, da han så Geus Buer Hansen stige ind i en taxa på hjørnet

af Anjalskade og Torhavnskeade, og han valgte at reagere med det samme.

Han kørte patruljevognen op for en taxa, så den ikke kunne køre væk, og gik beslutsomt op til passager siden,

åbne døren og bad Geus Buer Hansen om at stige ud.

Geus reagerede i følge Ritsav ved at sige, tattere roligt, det er mig, og afsløret, at han stadig havde pistolen på sig.

Det kom senere frem, at hans største bekymring i øjeblikket var, at den vognmand, der havde samlet ham op, lige skulle have 10 kroner for ulejligheden.

Om han fik det, ved jeg ikke.

Kort efter vremlede det med politi omkring hyrvognen.

Pressen var også på pletten, så der var dagen efter billeder i aviserne af anholdelsen.

Kun godt en time efter, at han koldt blodigt havde skudt Arne Nilsen i hjertet, fordi han prøvede at stoppe hans fremfærd,

var Geus Buer Hansen lagt i håndjern og var på vej til arresten.

Grundlåsforhøret dagen efter, mandag den 23. maj 1997 blev afholdt i Dommervakten i København.

Her blev der nedelagt navneforbud, hvilket på det her tidspunkt var lidt omsonst, fordi alle avisere allerede havde vist billeder og skrevet om, hvem den skyde gale mand var.

Foran Dommaren forklarede den sigtet nu, at han intet kunne huske.

Han kunne huske, at han havde været med sin forlovede i Tivoli, de havde drukket en del, og så kunne han ikke huske, hvordan han var kommet til Haraldsborg på Dæke.

Hans hukommelse kom først retur fra det øjeblik, betjenten havde betet ham om at stige ud af taxen.

Hans forklaring, der han stod gengivet i bl.a. Sjællands tidne.

Det hænger dog ikke helt sammen med, at han sagde, det er mig, da han blev fanget.

Så lige i det øjeblik var han jo godt klar over, hvorfor politiet var ude efter ham.

For hvorfor ellers siger, det er mig, i leder efter dem, så ved du også, hvorfor vi leder efter nogen.

Og også ret modigt, at den er betjent.

Ja, måske lidt for modigt, men han var jo ikke klar over.

Jo, det var han jo, for der var han ikke i gruppe til ham.

Og der var sendt ud over radioen, vi leder efter en bevægnet skyde klar farlig person.

Han kunne da godt lige have ventet på nogle kollegaer, det kunne være gået helt galt.

Det kunne virkelig have været gået helt galt, hvis han havde fortsat den der steamer, bare at være i gang med at skyde.

Men han kørte simpelthen patrulivonen op foran, så han i hvert fald ikke kunne slippe væk.

Men det her var i 7.30, ikke?

Jeg tror ikke, man ville gøre det sådan i dag.

Nej, det tænker jeg heller ikke.

Det tænker jeg heller ikke, men Monique har også været bange for taxa chauffeurs liv.

Jo, det tænkte jeg også på.

Simpelthen nødt til at få stoppet det her nu, han skal ikke videre ud i byen.

Men han kunne altså ikke huske noget nu i hvert fald.

Han indrømmede i ratten, at han som søn modt har haft noget beskytteriet at gøre, siden det var hans 9mm Nøjhavsens pistol,

som havde affyret det drepende skud mod Arne Nielsen.

Og den havde han jo haft på sig, da han blev anholdt.

Det kom også frem i ratten i Følge Horsens Folkebladet, at Arne var blevet ramt af endnu et skud.

Geosbuer Hansen havde altså helt umotiveret trygget to gange på Aftrækkeren,

og havde ud over det drepende skud i hjertet også ramt Arne i armen.

Det var i sig selv uforståelig voldtigt, men ikke nok med det, så kom det frem,

at det ikke var Geosbuer Hansens første tur i ratten for noget, der involverede skydvåben.

Der tegnede sig et billede af en mand, som var desideret skydegal,

og helt og aldeles uden impuls kontrol.

To år tidligere havde Geosbuer Hansen været i militæret.

Han var sæsante lev på Befalingsmanskolen i Sønderborg.

Han havde meldt sig frivilligt med drømmen om en fremtid i haren,

men den ønsket karriere fik en brætafslutning, da han i januar 1975 antent af Chalucie stjæl et af skolens automatvåben og stakk af til sin kæresteslejlighed på Frederiksberg.

Her havde han lakser til at vente på lure, klar til at skyde en ung mand,

som han mente var en rival til kærestens opmærksomhed.

Altså to år tidligere.

Heldigvis var han blevet opdagede og afvæbnet, fanget på færskærning med 100 skarpe skud og et automatvåben.

Han havde indrømmet, at det havde været hans intention at drepe,

alivæld havde dom dengang kun lyt på 5 måneders fængsel for at trusle på livet.

Nej.

De 5 måneder havde han allerede siddet varteksfængselet, så han kunne forlade retten som en fri mand i maj 1975,

dog uden en ventne karriere med adgang til et arsenal af skydevåben.

Så hvis han ikke var blevet knallet der, så havde han tænkt sig at skyde denne her rival med.

Det havde han sagt. Han havde lagt sig på lure for at skyde ham, og det var hans intention.

Så hvordan ender dom som er blevet trusler på livet?

Ja.

Altså det var ikke det han havde i siden.

Det sagde han selv.

Ja, det synes jeg. Umebrat er en farlig mand at lukke ud.

Men de har måske tænkt, at nu sørger vi for at afskære ham muligheden for at stjæle et automatvåben.

Hvad kan vi gøre? Han gjorde jo ikke noget.
Nej, det er rigtigt. Det er noget han ikke har gør i hvert fald.
Men nu stod han sikteret for drab.
Et drab han havde tilstået, dog uden at han kunne huske og har gjort det, sagde han.
Og ved grundlåsforhøres afslutning blev Geospor Hansen varteksfængselet i fire uger.
Det virker faktisk ikke som om, at han helt generelt havde et problem med at tilstå, altså tale med politiet,
når han blev fanget, hverken tidligere eller nu.
Altså den gang var han sådan et ja ja, det er rigtigt.
Jeg var ude for at slå ham hjælp.
Den her gang også lige så snart han blev fanget, altså stoppet i taksagen var sådan et ja ja, det var mig,
til mig leder efter ikke.
Så det virket ikke som om, at det var et problem for ham.
Det kom frem i ekstrablade et par uger efter drabet på Arne Nielsen,
at Geospor Hansen under anholdelsen havde fortalt politiet, at hvis de kiggede efter i havnen,
lige ud fra hvor han havde skudt Arne, så ville de finde flere skydevåben.
Og ganske rigtigt.
Heltidsdykker kiggede efter, havde de fundet en tysk mauser og en tysk gaspistol.
Man vurderede, at de havde ligget der i godt fem måneder,
og det var ikke umiddelbart muligt at knytte dem til nogen kriminell handling.
De spillede i hvert fald ingen rolle i drabet på Arne Nielsen, vurderede man.
Nej, men det underbygger jo virkelig, at det var jo ikke bare noget med chalus den gang,
og hvor det var nu.
Altså han havde jo en interesse for skydevåben, og en kæmpe lyst til at bruge et skydevåb.
Altså det der med, at han ville udslætte en rivalek,
men så at lægge sig på lure med et, hvad sagde du, et halvautomatisk fyr?
Nej, det blev beskrevet som en maskinpistol.
Ja, og ammunition, altså 100 patroner.
100 skud, han var klar til at affyre.
Så er det jo noget andet, altså så er der jo også noget spænding og noget rambo.
Altså jeg skal prøve det her, og som mit computerspil.
Jo jo, han havde gang i alt muligt, og nu lægger der skydevåben i havnen,
og han har skydevåben, der hjemme tydeligvis ikke, og der kommer mere.
Han havde en uabfyldt fantasi om at få lov til at skyde nogen.
Han var vild med det.
Men jeg ved simpelthen ikke, hvorfor G.U. Spurhandsen fortalte dem om, hvad der lov i havnen.
Altså det melder historien ikke noget om. Det er sådan fuldstændig umotiveret.
By the way, jeg er det mig, der har gjort det her, og I finder også lige nogle flere skydevåben nede i havnen.
Ingen har spurgt.
Ingen har spurgt, men det er godt, det skal man.
Ja, han prøvede sig senere at nægde al kendskab til dem,
men det er lidt svært, når mig selv har fortalt hvor de liker hende, ikke?

Nej, det var helt hovedbløst.

Der tegnede sig i det hele taget et forvirret billede af en kompleks person.

Blandt venner blev han kaldt McLeod.

Det var kendt, at alle, at han var vild med militæret, og alt, der havde med skydevåben at gøre. Ekstrablades overskrift lød, skydegal og militærliderlig.

Ja.

Kollegaer kunne fortælle, at han ofte pralede af at tage til saltholden for at skyde på alt, hvad der rørte sig.

Saltholden er en lille ret ødeøg ud for Kastrup Lufthavn, som hos salet bliver brugt til græsning for at køre og få.

Det foregik ombordet Western Style med at trække pistoler fra hoftepositionen, og så skyde træne på den vis ved at prøve at ramme dyrne.

Nej.

Rimmeligt syndigt at fordrive tiden med.

Og sådan lidt psykopatisk, ikke?

Altså bare at skyde dyr på den måde?

Ja.

For at føre ledelse på den måde, fordi han synes det var fedt, ikke?

Og skyde.

Og interessant, og skyde.

Altså hvis det så er sådan.

Og ikke bare skyde.

Ja, men det var ikke nok.

Det var ikke nok.

Nej.

Det var jo det, ikke?

Ja.

Men ellers, så blev han beskrevet af arbejdskammerater og vertusvinder som en stille og rolig fyr.

Dogmænd, meget livlig fantasi.

Det lyder som om, at han var lidt af en fantast, der gerne fortalte pralende historier, hvor han fremstod som den mode og stærke mand.

Han nød, at underholde om sin tid i fremmedlegionen og som soldat i Vietnam.

Men der var ikke rigtig nogen, der tog ham alvorligt.

Og det var der heller ikke grund til, fordi der var ikke nogen af de fortællinger, der havde rud i sandheden.

Altså han har været ikke været i fremmedlegionen eller i Vietnam.

Nej.

Men det er altså lidt skrammende, fordi jeg føler bare, at vi har hørt om denne her type før, ikke?

Ja.

Som er en ene spænder og virker stille og roligt, men så har det her vilde univers inden i sig.

Men han har jo samme tid.

Samtidig et meget almindelig liv. Det lyder som om han havde arbejde, han havde en forlovede.

Jo, jo, men det har de fleste mennesker i uge, ikke?

Ja.

Og så har han også alt det her besiden af, ikke?

Og de har set ham lidt som en særling, og han har fået lov til at fortælle sine historier.

Og de har tænkt, okay, nu kører han igen, ikke?

Men de tog gerne imod de mange gradis øl, han gav mildt smid om, som med når han spillede stor mand,

mens han samtidig sad og fortalte det meget åbent om sin store passion for skydevåben.

Det var der til gengæld ingen, der tænkte, det var pral, for han var altid bevæbnet, når han gik i byen.

Det var simpelthen...

Okay.

Standard for ham, og han havde det der hulster, skulder, hulster med et våben.

Og så fordi han var den særling, han var så rik, nogen, der tog det særlige alvorligt, det var sådan, når man sådan er ham.

Det er bare...

Sådan er spurg, han har altid en pistol med sig, ikke?

Det sker der ikke noget ved, vel?

Der var ikke nogen, der havde haft den mindste forud anelse om, at det her ville ske.

De var klart af den opfattelse, at han havde det hele i munden.

Han var som regel altid den første til at fortrække, når der var optrækt til belade eller vertus slags mål.

Ah, men undskyld, ikke den mindste anelse, færd nok, hvis man så ikke kender hans foruhistorie.

Men han var altså dømt.

Nej, det er det.

Men nogen burde måske have vist noget.

Ja.

Fordi han var altså dømt for at ligge på lure med 100 patroner.

Klar til at skyde.

Ammonition nok til at drippe, altså, afskelig skoleklasser i virkeligheden, ikke?

Ja.

Ja, men de har simpelthen bare tænkt, den tørse.

Han snakker og snakker røvangård.

Ja, han har også en pistol.

Men hver gang der er slags mål i et eller andet, så er Geo smuttet.

Så løber han sin vej og gemmer sig ikke.

Og lad det så også være en lækse.

Altså, hvis folk taler om vold og død og sådan en magt,

og skyder på dyr,

og skyder på dyr,

og skyder på dyr med julelys i øjnene,

ikke?

Så bare lige sådan overvej.

Gutter være.

Vi ringer lige til politiet,

og i hvert fald siger, den her mand går rundt med en pistol.

Og skyder, kører på dyr.
Og så tænker jeg, det er også rimelig heldigt,
at det aldrig gik galt, når han sådan er en blackout drunk,
der går rundt med 9 mm i armhulen, ikke?
Altså, han er jo tydeligvis lidt antændelig på nogen tusind punkter.
Og det gjorde det jo så.
Rigtig galt.
Kan man gå bare gå ud på salthøren?
Det er faktisk øg.
Det er en øg.
Jeg ved ikke, man skal have en lille robot,
eller ellers, jeg tror ikke, man lige kan...
Men så er man også bare dedikeret til projektet, ikke?
Det ved jeg ikke dengang.
Men ikke, der er en bro.
En lille bro.
Nej, skal jeg lige hurtigt google det?
Ja, google lige salthøren.
Hvordan kommer man ud på salthøren?
Altså, de der dyr, skal jo også da ud på en eller anden måde.
Nå, deroppe er det jo stort.
Nej, nej, altså, det er jo ude i vandet.
Ja, det er jo ude i vandet.
Det er næsten halvvejsmelmen, altså København og Malmø jo.
Så der skal man sejle ud.
Der skal man simpelthen...
Og der sejlede han ud?
Så sejlede han derud.
Alene?
Det må man jo ikke.
Nej.
Altså, der er jo ikke...
Men det skal være vildt.
Nu vil jeg også godt indføre, at det her var jo igen noget, de mente, at han gjorde.
Altså, så er det en historie, han har fortalt.
Eller der er rent faktisk nogen, der har set det ske.
Eller klader over, at de her dyr var beskudt.
Fordi, du siger jo også, at han havde en livlig fantasie.
Og måske stagt det lidt af.
Det her er bare så specifikt.
Ja, det er jo nært på en eller anden måde.
Og passer til hans karakter ellers, ikke?
Og kunne godt være noget, han vil gøre og har lyst til at gøre.
Så hvorfor ikke gør det?

Men der var jo så nogen, der viste, at det foregik western style.
Altså sådan mere trækkepistolen fra hovedet.
Så har de set det ske, eller hvad?
Det lyder også meget specifikt.
Hvor kommer det en opløsning fra?
Ja.
Men det er noget, du har læst, han har sagt.
Det var noget, de der vertuskamerater fortalte.
Det var kendt, at det var sådan det foregik.
Og det var sådan, han gjorde det.
Og det lyder altså, som om der er nogen, der har oplevet det.
Ja, eller det var det, han sagde.
Ikke så lader han slet sved hen i det uge, som han rent faktisk jollede ud til en ø.
Og skyd på dyr.
Lige ved siden af øresundsbrugen, det er altså lidt tilsigt at gøre.
Ja, jeg synes nu, at det lyder som om, at det passer til, hvem han ellers var, ikke?
Ja.
Sagen kom for retten godt et år senere.
Torsdag 27. april 1998, stod G.O. Spur Hansen Anklade fordrappet på 34 år i Arne Nielsen.
Et nævning i ting skulle i Østerlandsret beslutte, hvad der var op og ned i sagen.
Den tiltalte nægtede sig nu skyldig.
Han kunne ikke huske noget som helst, og menede, at det måtte være klart for en vær,
at han med det alkoholintag han havde haft på dagen ikke kunne arrindre noget.
Det var ofte, at han manglede hukommelse efter sådan en tur.
I følgerittag stillede han sig fuldstændig uforstående over for sine egne handlinger.
Han havde ikke nogen forklaring på, hvorfor han helt umotiveret skulle have drabt en familiefar
for øjnene af hans kone og det ene barn.
Men husk det, det kunne han ikke, og derfor kunne han ikke have kendt drabet.
Verken han eller hans advokat bestrede dog, at det var ham, der havde gjort det.
Ratslagrådet var i følge Frederiksborg Amservis,
at den mening, at G.O. Spur Hansen havde været i en patologisk tilstand,
da han begik drabet.
Og her må jeg gå ud fra, at de mener på grund af alkohol.
For han blev ikke erklaget sindssyg i gærningsøjeblikket.
Han var egnet til almindelig straff,
og det ville ikke komme på tale, at en eventuelle afsåning skulle ske på et psykiatisk hospital.
Fredag den 28. april 1998 faldt dom.
G.O. Spur Hansen var skyldig i drabet på Arne Nielsen,
også i rettens øjne.
Det var heldigvis ikke nogen overraskelse, at dom faldt sådan ud.
Straffudmålingen var måske mere nervøst vintet.
Men nevningene mente ikke, at det var en formildende omstændighed,
at G.O. Spur Hansen havde drukket sig fra sans og samling inden drabet,
og de taxerede gærningen, som var sket helt uden grund, til tolv års fængsel.

Den dømte udbad sig betændningstid, hvad angik en appell.
Men det var da ikke noget, der tyde på, at han gjorde brug af.
Jeg synes faktisk, det burde være skærpende, at det gik ud over en total forsvarsløs.
Uskyldige personer, som de havde indet med hinanden at gøre.
Det er jo en kold nedskydning.
Vi kan næsten tale om et motivløst drap.
Ja, og så har motivet måske været, at det synes han var fedt.
Det ved vi fra hans forhistorie.
Men det, at det her menneske ikke mulighed havde for at forsvare sig,
og ikke viste, at det kom, det var iskoldt.
Det iskoldt.
Og det er ekstra undt.
Og Arne prøvede jo rent faktisk bare at gøre det rigtige.
Ja.
Han ser en mand, jeg ved ikke præcis, om han kom løbne med pistolen i hånden.
Det forestiller jeg mig fordi, ellers kan det måske være svært at vurdere,
om den her mand, der kommer løbne, er det en, der skal stoppes eller ej.
Så Arne prøvede jo at gøre det rigtige.
Ikke at beskytte alle omkring sig, og han begger at sige en kone om at gennemme sig.
Og træder til.
Og så lykkedes det jo rent faktisk.
Så lykkedes det jo Geus Buer Hansen at komme forbi ham.
Han kunne bare være fucking fortsat.
Der var ingen grund til at stoppe op og skyde.
Nej.
Altså.
Det var der nemlig ikke vel.
Men hans forhistorie fortæller hvorfor han gjorde det.
Du kunne bare være løbet videre.
Han havde lyst til at prøve det.
Ja, det tror jeg er en del af det.
Måske var han lidt ind i denne her verden selv.
Lad os bare sige, at han var standardvissen.
Der var faktisk nogen, der sagde, det virkede han ikke som om.
Den køber jeg bare heller ikke.
Der er jo ikke noget, der fortæller os, at det her ikke var hans natur.
Nej.
Entet.
Det her var jo ikke noget, der var atypisk, at han løb rundt med et skydevåb.
Det havde han på sig.
Ja.
Hvad havde han fantaseret om i overviset?
Han gik rundt med det.
Han havde måske ikke været ude at skyde på saltholden, måske efter dyr.

Han havde i hvert fald ligget på lure for at skyde derned mennesket tidligere.

Så hvorfor skulle det være noget, der kun skete?

Han var ekstra fuld.

Så begyndte vi altså om at skyde på hinanden.

Det var ikke nogen skyldning for noget som helst.

Nej, det synes retten jo heldigvis ikke.

Men der er bare ikke noget, der fortæller os.

Det så også var sandheden.

Ja.

Ja.

Og lad os også lige huske, at han da politipetentens stoppet ham i taxen.

Der kunne han godt huske.

Altså hvorfor?

Ja, ja.

Det er mig.

Ja.

Og nu ved jeg også godt, at mens man er fuld, så kan man jo en masse ting.

Og kan måske ikke godt huske, hvad man er midt i.

Og så opstår blackoutet jo først ligesom på bagkant.

Så kan man ikke huske noget.

Men jeg er ikke sikker på, at jeg køber den altså.

Det kan være, at den rolle alkoholen havde været, at den gav ham mod til at udføre det han fantaserede om.

Det tror jeg er mere af, hvad der er sket.

Ja.

Fordi, at kammeraterne kunne fortælle, at han plejer at gemme sig, når der var optrække til noget.

Ja.

Så måske har han lige fået mod til at udleve sin maklavet, hvilke vestendrøm på Kajen, på Islands Brykke.

Ja.

Stackels Arne 34 år gammels.

Arnes familie.

Ja.

Så er totalt meningslyst.

Ja.

For at fortælle om det fuldstændigt tilfældigt ødelæggende møde mellem Arne Nielsen og Geos Boer Hansen.

Jeg har brugt artikler fra Ekstrabladet.

Ritsav Sjællands tidende, Horsens Folkeblad, aktuelt og Frederik Spor-Ams, er vis.

Ja.

Tak for dem.

Velbekomme, tænk, at det her menneske, Geos Boer Hansen, altså han, han fandtes, ikke?

Ja.

Det er rigtigt.

Hvordan faldt du over den sag?

Jamen, det var faktisk fordi, at Gærningsmanden, Geos Boer Hansens bærenebarn, skrev og spurgte om det ikke var noget, vi ville fortælle om.

Gærningsmandens bærenebarn?

Ja.

Hun var nysger af på det her menneske, som hun havde hørt rykter om, og brudstykker af, at han vest var helt alt der, ikke?

Og havde gjort alle mulige ting, og hun visste ikke, hvad der var op og ned, og sandt og falskt.

Så ellers, så tror jeg måske ikke, jeg var stødt på den sag.

Med mindre, jeg var stødt på den her artikel med Ekstrabladets overskrift, hvor der stod militærlyderlige.

Det er jeg helt sikkert på, jeg ville have tænkt, hvem er det, og hvad handler det om, ikke?

Ja, det er klart.

Så det var sådan den.

Når så hun havde lyst til at høre om noget, som hun havde hørt lidt om, men ikke kendte den fulde historie.

Ja.

Altså, hun var bare interesseret i at finde ud af, hvad er rykter, og hvad kan man egentlig finde ud af om den her mand?

Det er der klart.

Ja.

Det er der klart.

Og det er jo så det svære, at det her, der er svaret.

Ja.

Det må have været lidt specielt.

Ja, det tænker jeg.

Ja.

Yes, det var simpelthen, hvad jeg havde valgt at tage med til dig i dag.

Vildt på Islands brygge.

Og så, fordi jeg reagerede en lille smule på, at du sagde det her med, at i firsene begyndte beboerne så, ligesom at få ryktet op,

og gjort området til en lille oasis, de også kunne nyde.

Men jeg kom bare til at tænke på en anden sag, vi har talet om den om Kasuko.

Det er rigtigt.

Og det var også på Islands brygge.

Og det var jo langt op i firsene.

Der var det altså stadig et hårdt, råt, mennesketomt miljø, der var der på varmen.

Ja.

Det her blev fundet parteret.

Det er rigtigt.

Den talte vi om i mørket.

I mørket.

Ja.

Det har taget rigtig mange år at få fremælsket det miljø, der er i dag.

Ja.
Det har det helt sikkert.
Der er vi jo helt op i, jeg ved ikke engang, i nulnerne.
I de sidste 15 år i hver fald, ikke?
Ja, ja.
Og samtidig er det jo også interessant, fordi vi måske følger om, vi er de første til rigtigt at bruge havnen og vandet.
Men de sad jo der i 7,50 år og kiggede på vandet.
Ja.
Der var det så bare et helt andet miljø, ikke?
Ja.
Men ja.
Godt, nu skal jeg høre, hvad det er, du har fundet frem til i dag.
Ja.
Der er altid én, der ikke forskifter til vinterdæk, inden samarbejdet siger 7 grader.
Det skal der ikke være dig i år, vel?
Bug tid til juleskifte, inden vi rammer 7 grader hos din bilpartner.
Din bilpartner.dk
Kender du det, når man bliver ringet op af en sedd, David?
Der er bær derom at klicke på et link, for at betale en meget vigtig faktur.
Eller når nogen lukker dig ud af din computer, men tilbyder dig at komme ind igen, hvis du altså lige betaler.
Det kan være svært at gennemskue digital svinen.
Derfor sidder vi klar til at hjælpe medarbejdere og virksomheder på cyberhåtlejen for digitalsikkerhed, både før og efter at uhælde dig ud.
Ring til os på 33 37 0037
Bygma er Danmarks største danske eget leverandør til byggeriet.
Vi har mere end 50 års erfaring med byggebranchen, men vi tænker stadig nyt.
Hver dag.
Faktiske nytængning, en kærnevedi for os.
Så når du skal arbejde effektivt, udvikler vi løsninger, der hjælper dig hver dagen.
Vi er bygma, og vi er ikke farmetør.
Little, køb stort med XXL.
Fra søndag får du for eksempel 955 ml drægiu-gurt, flere varianter, 12 kroner eller 4 pakk baby-våd-savjetter, 25 kroner.
XXL, finder du i din little.
T Hansen, Danmarks største dæksændag.
Få Danmarks bedste forbundet inden denne her klamenblok er færdig.
Vi tager kun to minutter, bestil vi er i hjem og får lige nu double-dater de første 6 måneder.
It's that easy.
Nå, jeg kan i hvert fald godt sige, at jeg har noget helt andet med.
Fordi i anledningen af Halloween har jeg overforsygt at finde noget uhyggeligt.
Det synes jeg er lykkedes.
Det tænker jeg.

Vi skal til det nedreste vestlige hjørne af Canada, i British Columbia, til en by, der ligger helt tæt op af grænsen til delstaden Washington i USA.
Godt 60 km øst for vandkuver.
Abbotsford er smukt placeret i naturskønne omgivelser i Fraser Valley.
Du skal tænke skove og træer.
Og så forestil dig, at byen ligger i en grøn dal og har enormt snikkeligte bjerge som baggrundsmotiv.
Det lyder jo ikke så uhyggeligt endnu.
Nej, det lyder meget smukt og idylligt.
Rart egentlig, som et sted man gerne vil til.
Det tænker jeg også der nu.
Selvom det ikke er en lille by, den er faktisk den største i British Columbia mål på areal og den næst største mål på indbygger.
Så er der alligevel landlige omgivelser og en form for landbyvibe.
Folk kender hinanden og er trygge.
Abbotsford er også kendt for at ligge i British Columbia's Bibelbælte.
Der er mange kirker og mange kristne og konservativ boere.
Det er et sted, hvor folk sætter pris på kærnefamilien og traditionelle værdier.
Bare lige for at give dig et billede af, hvor vi hænner.
Fredag, den 13. oktober, jo, 1995, var to 16-årige veninder på vej til fest hos en fælles bekendt i Abbotsford.
Det var aften og det var mørkt, men de to piger gik på en strækning, som de kendte udenad.
Tania Smith og Misty Cockerel var bedste veninder.
De gik på samme skole og gjorde alt sammen, og som de gik der i mørket på vej til en venns hus, så var de glad og sluttede livligt.
De var faktisk lige kommet hjem til Misty's hus efter at have været til en anden fest, som nogle venner havde givet dem et lift hjem fra.
Men fordi de visste, at deres fælles venner holdt fest i Sithus, der kun lå en kort gårdtur væk, besluttede de såfor at tage derhen.
De var ikke klar til, at aftenen allerede skulle ende.
Mens de var en brede af sted i natten mod Meersshore Ballade 16 år gamle, joked de blandt andet med, at det var frit er den trætte, og kan vide om det betod, at der ville ske noget.
Nu springer der sikkert en mand ud af busken og prøver at voldtage os joked Misty, og de gik grinde videre.
Som var det, en film gik der ikke længe efter det, for de pludselig hørte en stemme bag sig i mørket.
En mand sagde noget i retningen af, har I lyst til at feste, misty og Tania afviste ham og bevægede sig hurtigt videre.
Men han lov dem ikke være, og lidt efter sport han igen.
De ventes sig om, og så nu, at han stod med et aluminium spad, og så gik det stærkt.
Han tvang dem fysisk med ind i den busk han pludselig var dukket op fra, ind i et tæt bevokset mennesketomt område.
Hun gjorde som han bad dem om og vandret snublerne ind i mørket.
Her bad manden dem om at tage tøret af og sætte sig ned på kneg.
Og mens Misty var larmet og skræk og ikke kunne se andet ind, unskabt når hun kiggede på mandens ansigt,

gjorde Tania ingen modstand hun tog tøret af, som hun blev beordret til.
Misty begyndte at trylle ham om ikke at gøre dem noget.
Hun forsøgte en dag og lavede som om, at hun fik et asma-anfall.
Men det blev jo med det samme gennemskoede.
Han grinede bare af hende og var sådan, at så ville du have haft sådan en lille, hvad hedder det?
En helere ting.
Samtidig var Tania stiv i blikket.
Hendes øjne var spæret vidt op, og hun stigede for tabt og for skremt frem for sig.
Misty følte sig totalt afmægtig.
Hun kunne faktisk løbe væk mens manden koncentrerede sig om Tania,
men hun var fastfrodset til stede og kunne ikke anede ender stiger på det her grusomme scenario,
der udspillede sig for øjnene af hende.
Men hun havde heller ikke lyst til at efterlade Tania.
Mans begge piger sad på knab på jorden, gik han i gang med at åbne sine bukser.
Han stod bag Tania og fumlede med lynlåsen og had lagt battet fra sig på jorden.
På et split sekund tog Misty en beslutning om at kæmpe.
Måske skulle hun dø den aften, men hun ville ikke gå ned uden en kamp.
Hun kastede sig røstende frem mod battet og fik fat i det,
og så mobiliserede hun alt den vrede hun følte og kanaliserede den ned i et hårdt slag,
der ramte hendes overfalsmand ved skulderen.
Men det havde ingen effekt.
Slaget lød ikke til at røste ham det mindste,
og han var i stand til at vresste battet fra Misty hurtigt efter selvom hun havde kæmpet for at holde
fast i det,
mens hun skrev til Tania at hun skulle løbe.
Tania var stadig som forstenet,
og hun havde heller ikke lyst til at efterlade sin beninde.
Med det samme fald straffen til Misty for at have trosset manden.
Han hamret battet ned i hovedet på hende igen og igen,
fuldstændig vildt og nådesløst.
I mand slå hun på jorden og skrev desperat efter hjælp
og forsøgte at beskytte sig med hende og arme.
Hun undskyldte igen og igen,
men indtid kunne for ham til at stoppe,
og lidt efter var hun væk.
Nu slog han bare med alle krafter på en slabkrop.
Et antal timer senere slog 16 år i Misty øjnene op.
Et stykke fra det sted hvor hun var blevet slået bevistløs,
og da hun kiggede sig omkring, kunne hun hverken se manden eller Tania.
Hun samlede den sidste styrke hun kunne finde i sig
og så fik hun rejse op,
og i det samme mærket hun en varm fornemmelse brede sig fra hendes øger.
Det var blod og rygmarsveske, der piblet ud fandt hun senere ud af.
Hun er jo simpelthen alvorligt alvorligt sået.

Han har tænkt, at hun var død.

Han simpelthen efterlætte hende i den tro, at han havde slået hende hjælp.

Det tror jeg.

Ja.

Og tænkte, at hun kæmpede.

Altså, at hun turte.

Og tager debat fra jorden.

Og tænkte, at det kan godt være, at jeg skal have fra,

men det skal være en stor fed løg, når det bliver på den her måde.

Og så hun kunne være løbet.

Og så tænkte hun, at jeg tager debat.

Jeg tager debat.

Det er vildt.

Hun er 16.

Igen, vi har talet om det så mange gange før,

men du kan ikke planlægge din reaktion på den måde.

Nej, men hun havde lyst til at kende det,

og hun var vred.

Og nu stod hun altså der uden nogen omkring sig,

og vidste ikke, hvor længe hun havde været væk,

men kunne bare mærke denne her varme fra øret,

der var blod, og der var rygmarsveske.

Hun fik slet sig ud til vejen, og vaklede hårdt såret,

og omtumlet døende faktisk i retning mod det lokale hospital,

der lå ganske tæt på det sted, hvor hun var vågnet.

Og i de tidlige morgentimer gik hun ind gennem hovedengang til sygehuset,

gennem været af blod, ikke mindst i hård,

men uvidende om, hvor alvorlig hendes skader faktisk var.

En traumasyplejske, der fik øje på mestig,

som den første, udbrød et skrig, da hun så hende.

Hun må ellers være vant til lidt at være.

Det er det. Så ille tilret var hun.

Hun forstod først selv, hvor galt det var,

da hun fik øje på sit spejlbillede,

og det var altså et syn, der fik hende til at besvime.

Mestig havde en brækket arm og fingre,

og så havde hun et voldsomt kranjebud,

der havde efterladt hende med et hul i hovedet på størrelse med en knytnave.

Holdt op.

Hvordan hun høde overlede det.

Altså det er jo miraculøst.

Det er det. Fragmenter af hendes kranje var trykket dybt ned i hovedet på hende,

og hendes kroppstemperatur var helt ekstremt lav.

Det var utroligt, at hun overhovedet havde haft kræfter

til at slæbge sig selv hen til hospitalet.
Før hun igen mistede bevidsteden,
var hun i stand til at sige sit navn
og fortælle, at hendes bedste veninde, Tanja Smith,
stadig var der ude i mørket, og havde brug for hjælp.
Sejsten år i mestig kokorelle blev straks lagt på operationsbordet,
men hendes tilstand var kritisk,
og i tiden efter operationen svevede hun mellem liv og død,
og var kun vågen i ganske kort tid af gangen,
og ikke i stand til at fortælle politiet ret meget.
Dorsport hun flere gange efter Tanja.
Hun var tydeligvis forvirret og fortalte bl.a.,
at manden, der havde angrebet hende,
og Tanja havde været over 2 meter høj,
og at han var gift med den sygeplejske, der tog sig af hende.
Politiet var nødt til at vente,
og håbe, at hun fik det bedre,
før de kunne fornytte informationen ud af hende.
Politiet's efterforskning af denne her uhyggelige sag begyndte,
selvfølgelig med det samme,
og menige betjente blev vækket kl. 35. om morgenen for at deltage
i eftersøgningen af Mystis angiveligt forsvundende veninde,
den jevnaldrende Tanja Smith.
Liderne af efterforskningen var den erfarende politienspektør
Rod Galler fra Abbotsford Police,
han blev også vækket med den melding,
at en 16-årig pi var blevet gennem banket med et bad,
og var i kritisk tilstand,
og at en anden 16-årig pi, et muligt andet offer i samme sag,
låd til at være forsvundet.
Alle indledende eftersøgninger var uden resultat,
men efterforskerne skulle alligevel snart blive klar over,
at de stod med en dybt alvorlig sag.
20 km øst for byen ved floden Wetter River,
havde morgenfriske fiskere allerede sat ud for at fange lax,
som det var sæsonen for at netop nu.
To af de fiskere, der havde været tidligst ude i den morgen,
lørte den 14. oktober 1995,
gjorde et chokkerende og søvligt fundt.
På lavt vand fik de øje på det missandlet lige af en pige.
Hun var nøgn og lov på maven,
og vukkede livløst i overfladen.
Det tog ikke politiet ret længe at finde ud af,
at der var tale om 16-årig Tanja Smith.

Hun var blevet voldtaget, gennemtæsket,
og bidt hårdt i det ene bryst.
Selvom hendes kvæstelse var dødelige, så var det altså drukning,
der var den endelige dødsårsag.
Tanja havde altså stadig trukket været,
da morteren havde kastet hendes liv i denne iskolle mørke flod.
Så hun har simpelthen oplevet det hele?
Det kan man forestille sig i hvert fald.
Han var i livet der.
Ja, og den frygtelige tanke med det her med,
kunne det så i det mindste være gået hurtigt,
men det er bare ikke noget, der tyder på i den her.
Ud fra tekniske undersøgelser på stedet,
kunne det konstateres, at morteren havde slet hendes krop ned
af en muddered sti,
før han til sidst havde smidt hende i vandet med hovedet først
og ansigtet nedret.
Tanja's skor og tøj blev fundet i området.
Det var ikke forsøgt gennemt af vejen og gerningsmanden,
men hang fra forskellige buske og træer,
næsten demonstrativt, som om han gerne ville have at diskuteres,
hvad han havde gjort.
Det var nu mere vigtigt, at nogen siden,
at politiet kunne afhøre det eneste levende vidne i sagen,
mest i Cockerel, om hvem der havde angrebet hende
og Tanja i de sene natte timer,
og samtidig var det vigtigt at yde hende beskyttelse døgnet rundt.
Fortænkt nu, hvis mutteren skulle få den tanke,
at hun skulle gøres tavs før hun vognede og kunne tale.
Men det var altså uvisst, om hun hoved ville klare den.
Hendes kvistelse var så svære og hevelsen i hendes hjernes så voldsomt,
at hun snart blev overflyttet til et andet hospital,
hvor hun skulle haste opereres.
Blandt andet var det nødvendigt at bo og hullere i hendes kranje,
for at lette trykket fra hevelsen.
Da mestig omsider vognede og var i bedring,
fik politiet, som noget af det første infantomtegn,
til at aflægge hende et besøg på hospitalet.
Hun kunne ikke huske meget,
men der kom alligevel denne her tegning ud af det,
jeg tænkte, vi har lige bevist dig.
Først kom denne her tegning,
og så blev den forfinet lidt bag efter.
Altså hun beskrev blandt andet, at mannen havde en vine hård grænse.

Og hvad så også, så ligner han jo bare ondskaben selv?
Det gør han, men samtidig er den så også meget karakteristisk,
så jeg tænker, at når man, hvis der så er en mand,
som ser bare nogenlunden sådan derude, så må han være nem og genkende.
I den by.
Fordi det er ikke som folk ser ud mest.
Nej, det der er jo en led satan.
Men der er lige vel også store forskel på de to billeder,
så det kunne godt være to forskellige mænd.
Der er jo også nogenligheder, men det kunne altså...
Ja, men altså først, det her var den første tegning,
og så var det her så den næste, hvor han har fået lidt mere hård op på toppen.
Men ellers bare sådan, unge høj panne, unge øjenbryen.
En dybtliggende øjne.
En sunkne kænder og et lille overskæk,
så vidt mand omkring de første.
De første, ja.
Men vildt, at hun og hovedet kunne huske noget.
Poliziet forberedt sig på at dele denne her tegning offentligt,
og samtidig blev der oprettet en tiplinje,
som folk kunne ringe til, hvis de visste noget.
Den følgende tid blev sagen i det hele taget efter forskel intensst.
Med god grund, lokalsamfundet var røstne bange og kredes svar.
Det var en voldsom hændelse, der var sket.
Mensagen skulle snart vise sig at tage en bizarre drejning,
der plade borgerne i Abbotford de næste syv måneder.
For kort tid efter tiptelefonen blev åbnet for henvendelser,
modtog politiet et opkald.
En anonyme mand i den anden ende røret ville fortælle,
at det var ham, der havde sat mist i af på parkeringspladsen foran hospitalet.
Betjenten forsøgte at overtale manden til at komme forbi stationen og fortælle mere,
men kort efter lavede manden på.
Der gik dog ikke lang tid før politiet modtog et nyt skræmme opkald,
og jeg ville lige afspille en ultrakort bid her.
Jeg skal nok oversætte bag efter, for det er svært at høre, hvad der bliver sagt,
men så hører du i hvert fald stemmen.
Ja.
Ej, det er noget til at fortælle mig, hvad det var han sagde.
Tarnias something rapist?
Han sagde bare for at lave at vide, hvem jeg er.
Tarnias brøst smakte rigtig godt.
Det sagde han.
Nej, det sagde han.
Og det har de helt sikkert ikke frigidet.

Det var et røstende opkald, for politiet havde tilbageholdt netop den information, at hun var blevet bidt i brystet.

Og det måtte altså betyde, at det var morteren, der havde hendet ind.

Nej.

Jo, han ringede og sagde det.

Så ikke bare havde han jo ingen aner?

Nej.

Han havde også lyst til at prale med det?

Ja.

Og næsten dekorere findes stedet.

Det skulle være at show?

Ja, præcis.

Det lykkedes politiet at finde frem til den telefonboks.

Det var et opkald fra en telefonboks, så også bare for at blive i det filmiske scenarie her.

Den telefonboksmanden havde ringet fra, og de rykket lynhurtigt ud.

Men frem på stedet var han over alle bjerge.

Og det var nærmest med det samme, de kom frem.

De må næsten have krydset hinanden.

Dagen efter opkaldet mens politiet stadig afsøgte og overvågede området omkring telefonboksen, og lige det efter fingeraftryk, blev Tanja Smith begravet ved en sermoni som 100 vis af mennesker deltog i.

Og blandt gæsterne kan jeg afsløre var også morteren og hans to småbørn.

Nej, stop.

Og kirken lå lige rundt om hjørnet fra denne her telefonboks, han havde ringet fra dageninde.

Der gik det sværere ikke længe før politiet måde to tredje opkald fra morteren.

Tror i virkelig, at jeg ville være dum nok til at efterlade fingeraftryk lod det hoven lidt.

Han havde altså observeret, at politiet havde forsøgt at finde fingeraftryk, altså stået pensil.

På telefonboksen.

På telefonboksen.

Han var blevet der, at han havde set dem.

Ja, det havde han stået kigget på.

I genrykket politiet lyn hurtigt ud til det sted, hvor der blev ringet fra, men den ukendte mand var væk.

Næste opkald var også for uroligne.

Og det ville jeg lige spille for dig her.

Kunne du høre det?

Nej, altså det er rigtig svært.

Det er ikke noget med et eller anden med find me.

Eller hvad er det, han siger?

Han sagde, I'm the one, ikke?

Det er mig, endnu en gerningsmand.

I'm the one.

Jeg giver jer muligheden for at prøve at finde mig.

Jeg kommer til at cruise rundt og lede efter nogen andre.

Så han nydede simpelthen den her katten og musen leg.
Lige præcis.
Og så var det jo også en trussel?
Ja, det var også en trussel.
Og om at...
Lev i frygt.
Lev i frygt al sammen, fordi jeg kører rundt og finder nye offere.
Præcis.
Og når jeg siger katten og musen, så er det jo så...
Han forestiller sig i hvert fald, at det er ham, der er rovdyret, ikke?
Nemlig.
Det var uhyggeligt og frustrerende.
Morton troede mere og gør flere und.
Han visste ingen tegn på fortrydelse.
Tvertimod nød han jo til sygenladende, altså helt åbenlyst,
og lege katten efter musen med politiet.
Men politiet havde heldigvis tekniske spor i sagen,
og det lykkedes ud fra biedemærket Paternias bryst
og skabe et aftryk af hans tandsat.
Derudover var det muligt at skabe en delvis DNA-profil ud fra
biologisk materiale, fundet på ledet.
Og så blev fantomtegningen frigivet til offentligheden.
Og det gjorde altså en forskel.
Politiet modtog et skælige opkald med tip om,
hvem Morton kunne være.
Træ borgere og parede uafhængigte hinanden på den samme person.
Ja, og så blev det rigtig interessant.
Den numiste ting, det i sagen, var altså stort set identisk med fantomtegningen.
Jeg har set noget video af ham og altså ligner ham på en præk.
Og det vagt det også politiet sin teræse, at han nægtede at tage en løgnetektortest.
Han blev udsat for en DNA-test,
men dengang tog det altså i to måneder forsvaret og venretur.
Og imellemtidens stoppede de her drællende opkald til politiet.
De jo også befalende i Abbotsførtpolis var overbevist om,
at Morton var fundet.
Også selvom den anholdte, nægtede sig skyldig.
Efter forskningen blev neddrøslet markant,
og tryggheden begyndte så småt at vende tilbage.
Indtil svaret pludselig kom, der var ikke et match.
Den anholdte var ikke Tania's morder.
Han lignede bare fantomtegningen.
Han lignede bare.
Og så har den rigtige gærningsmand været klog nok til stoppede opkaldene imens.
Lige præcis. Han var klar til at lade ham tage fald.

Ja, ja, selvfølgelig.

Størke fordi, at vi står med en, der har en fantastisk veludviklet empati og somvidighed.

Han stoppede imellem.

Feinbarmeering.

Ja, feinbarmeering.

Politiet var nu så godt som på barbund i sagen.

Indtil nu var Mortons håndelige opkald ikke blevet offentliggjort.

Man ville ikke skramme befolkningen med hans trusler.

Men nu blev det besluttet, at det var nødvendigt.

Måske ville nogen genkende hans stemme.

Offentliggørelsen fik pressens interesse for sagen til at explodere.

Det var sensationelt og helt ubegribeligt, at det var virkelighed og ikke fiktion,

at Morton på den måde lavede med politiet efter at have begået så uhyrlig en forbrydelse.

Men det var altså også nødvendigt med denne her offentliggørelse, for stemmen var alt politiet hadet.

Til gengæld så havde den altså også offentliggørelsen præcis den forudsigte effekt.

Opkaldene skabte panik.

Ingen tur længere gå rundt på gader og stræder, alene folk gik i par.

Folk var oprørte og bange og havde ikke lyst til bare gå rundt og vente på, at han ville slå til igen, som han havde lovet.

Nej, men det er jo helt sikkert også noget politiske overvej.

Men jeg synes jo også, at offentligheden har ret til at vide, at der er en trusel.

Han har jo sagt, at han ville lede efter flere offere, så hvad skal man så gøre?

Bruge alle som lukke mad, mens man kører rundt og prøver at finde ham, hvordan ville man kunne leve med det, hvis han så fik fat i nogen?

Jamen du har ret, men det er jo en svær balance ikke?

Hvornår er det nødvendigt at skabe panik?

Ja, ikke.

Og hvad vil det gøre godt for salen for nogen?

Hvornår er der, som du siger, en ret?

Altså hvornår har de faktisk pligt til at sige?

Ja, de skal passe på.

Altså, ja.

Til gengæld, altså selvom det skabte panik, så hjælp det altså også i forhold til henvendelse i salen.

Næsten for godt.

Politiet modtog mere end 9.500 tip.

Ja, og så skal man kæmpe igennem dem ikke?

Ja.

Og ikke bare det, nu begyndte moderen efter flere måneders pause, pludselig og give lyd fra sig igen.

Den 17. februar 1996 ringede han pludselig til en lokal radiostation og bad verden om at gå ned og kigge på stationens bil nede på parkeringspladsen.

Ja.

Ja.

Og det gjorde han.

Ja.

Og ganske rigtigt, han havde været der.

Det var ikke til at tage fejl af, fordi det her det var hvad han så ude på parkeringspladsen.

Og oven på køleren af radiostationsbil lå der en 40 kilo tung gravsten.

Nej.

Og det var Tania's gravsten.

Nej, nej.

Nej.

Hendes rigtige.

Hendes gravsten?

Er det ikke vanvittigt?

Er det ikke vanvittigt?

Nej.

Er det ikke, er det næsten så langt ude, at man tænker, det kan ikke være rigtigt, hvad du fortæller mig, at det her er sket?

Det var Tania's gravsten.

Men han er jo fuldstændig, jeg har ikke ord, skrupeløs, salovurderende, alle de ord, vi nogen siden har brugt.

Det er han.

Kåger vi ned i en trakt til et stort sort hull og så ligger han dernede.

Ja.

Ikke? Altså fordi, der er så mange ting, der er galt med det her, men lad os så bare se på, hvor mange muligheder der også er for, at han ville være blevet opdagede.

Præcis helt ubemærket, hvor det lykkedes ham at fjerne den fra hendes grav.

Ja, frak den væk.

Frak den væk, og han havde, der var et billede af hende på den her gravsten.

Det havde han skinneth, og han havde skrevet ting på den, bl.a. jeg er stadig derude, det er mig.

Ej.

Han havde også skrevet en trone besked til Misty.

Hun var ikke den første, og hun ville ikke være den sidste.

En dag, Misty, stod der.

En dag, Misty.

Altså så må I egentlig trussel direkte til hende også.

Til Misty.

Ja.

Og så var det jo, altså lykkedes ham at fyrre den op på bilen.

Uden nogen havde set det, men til en masse vinduer.

I dagslys.

Og det er jo også andre tider, fordi nu ville der være kameraer over det hele sidste sted, ikke?

Ja.

Og denne her trussel mod Misty skulle angevligt også ses i lyset af, at han var vred over, at politiet holdt hende og hendes familie skjult via et vidende beskyttelsesprogram.

Det var jo helt sødeligt, at det var nødvendigt, ikke?

Ja.
Politiet meldte senere ud, at det havde fyldt det som at jage et spøgelse.
Det var som om, at han var usynlig.
Og at han, altså når han på den måde igen og igen lykkedes med at undslippe politiet, og også bare generelt undgik at blive sent.
Prøv at høre.
Det eneste positiv, der er ved det der, det er, at imens, at han hygger sig med alle de her ting, så har han i det mindste ikke ud, og jeg er ny ofre.
Vel, så kan han måske finde nødelse nok i...
Det var jo det fra hende var ikke, at det var lige præcis det, han ville.
Men hvis han nu kan få nødelse og tilfredsstillelse ved det her.
Ja.
Og han bliver jo ved med at blotte sig selv.
Så altså, man kan jo ikke blive ved på den her måde, når det bliver fanget.
Håber jeg, du nu fortæller mig.
Ja.
Det håber du.
Ikke længe efter denne her vanvittige episode foran radiostationen ringede telefonen hos politiet igen.
Så det han ringer og siger her er, hvad synes I om den gav?
Jeg lige har givet jer.
Og så kan hun ikke høre hvad han siger.
Hvad synes I lige om den gav, jeg har givet jer?
Og så slutter han af med at sige, you won't be the last.
I won't be the last.
Ja.
Den næste besked fra ham faldt kort tid efter.
Og med faldt mener jeg faldt, buksdavligt talt.
En kvinde, der var alene hjemme med sin børn, fik pludselig smidt en knivtang ind gennem sit stuevindu.
Hun og hendes familie havde intet med sagen og gør, det var et tilfældigt udvalgt hus.
Men han havde altså kastet denne her knivtang ind gennem vinduet, og klistret fast til knivtangen, var der et brev.
Og det her brev fik det altså til at løbe koldt ned af ryggen på efterforskerne.
Med vassaler lovede morteren, at han ville slå til igen, og at de aldrig ville fange ham.
Og så er kendt han også at have begået andre forbrudelser, andre voldtægter.
Han hentede så gar, at han havde begået andre drab.
Han var sær i voldtægtsforbrudder, og de sagde, at han ville altså også gerne lige have æren for, ikke?
Det stod klart, at han følte sig uovervindelig.
Men denne her gang havde den ukendte mand begået en fejl, for det lykkedes efterforskerne at finde et enkelt fingeraftryk på et stykke tape, som brevet var klistret fast til knivtangen med.
Dår var der mod forventning endtet match i politiedestatabase over kendte forbrudder.

De var helt sikre på, at de ville finde en kendt seksuelt forbrudder, ikke?

Jo jo, eller én, der bare har startet ud med et eller andet eller hvad.

Misstændt for noget eller andet.

Men nej.

Men der skete et gennembrud, og det gjorde der i maj måned 1996.

Og det her overfaldede på Misty og Tania, hvad skete i oktober 1995.

Og det her gennembrud kom, da politiet modtog et højst uventet opkald.

En kvinde ringede og fortalte, at hun mente, at den efterlyste morder var hendes søn.

Nå?

Hun og hendes anden søn, altså den mistængtes ro, havde genkant hans stemme, da de hørte den.

Offentlig gjorde det.

Lydoptagelse.

Ja.

Hun angav altså sit eget barn, og det kan selvfølgelig ikke have været nemt.

Det viser, at hendes eksmand, sønens far, havde været højt respekteret, betjent.

Nå?

Højs vandkuver, polis.

Nu var han pensioneret.

Og det viser også, at der var et match med DNA, fingeraftryk og bidemærke.

Og det vagt det selvfølgelig kæmpe jubel og lettelse bl.a. efterforskerne.

Endelig var han fanget, der var tale om 32 år i Terry Driver.

32, kun 32 år.

Og jeg viser, at der er lige et billede her.

Okay.

Ja.

Og hovedentlig.

Nej, ligesom de tegninger der.

Nej.

Slet ikke.

Nej.

Og prøv at se det billede, der tætted på mig her, ikke?

Så rar at se på.

Verdens rareste mand.

Så hyggelig.

Og sød.

Hyggelig rar.

Han ligner et godt menneske.

God øjne.

Tid har vi det jo sådan.

Ej, han sidder lige kun og tænker, at han er led, fordi vi ved, hvad han har gjort.

Men her tænker du det videre lige ikke?

Nej, det gør man bare ikke.

Han ser sød ud.

Hvordan er det der billede opstået?

Hvad mener du?

Altså tegningen.

Altså hun har beskrevet en vine hård grænse, det har han jo heller ikke faktisk vel.

Nej.

Men der er nogle andre billeder af ham, hvor altså måske i en fra en anden vinkel, så er der måske noget med næsen og sådan noget.

Ja, ja.

Altså hun kan jo ikke holdes til regnskab for noget som helst.

Nej.

Hun så i den situation der.

Nej.

Hvor er det vildt?

Hvad er det vildt?

Er det ikke vildt?

Og så fik vi jo lige opklagede om forældre vil angive deres børn.

Ja.

Det tænkte jeg også på.

Og hvem var han så?

Udover at være søn af en respekteret politimand fra Vancouver Police?

Hvilket jo i sig selv er interessant.

Så forlyder det også, at han fra en helt tidlig alder, havde været svær at have med at gøre.

Hans opførsel var simpelthen anderledes.

Han havde dårlig impulskontroll.

Du talte også lige om impulskontroll.

Sådan bliver han også beskrevet.

Og det var altså så udtalt, at hans forældre gav op og sendte ham på et bussted, hvor han kunne få professionel hjælp allerede, da han var fem år gammel.

Fem år?

Ja.

Han kom først hjem igen i 10-11 års alderen, men til et andet hjem.

For hans forældre var i mellemtiden blevet skilt, og han flyttede hjem til sin far.

Altså, og nu tolker jeg totalt, men der er også bare et eller andet med, at så har moren måske fyldt det som et svigt fra moren.

Og der var jo tydeligvis et eller andet efterlæt på det der sted.

Og lige meget, hvor meget han har haft brug for hjælp, så er det jo også et meget voldsomt for et barn at blive placeret ude for hjemmet.

Fulstændig vildt, ikke?

Altså, jeg er ikke gået så meget ned i det, men det er jo interessant.

Men der var jo også noget med, at der muligvis var en helt fysisk noget, de opdagede med hans hjernen, da han var to år gammel.

Så der har været noget med hans adfermen stadig voldsomt at fjerne ham fra hjemmet og fra sin forældre og søstene.

Det her ophold på Børnehjemmet lavede ikke til at have gjort noget særligt godt for ham, for så snart han kom hjem igen, var han uregerlig.

Han var voldelig mod andre børn og dyr, og snart begag hans også ud på en små kriminell løbebane. Dår uden at få noget på straffertesten, der de knallede ham her for denne her horrible forbrydelse, drabede på Tania Smith.

Der havde han altså ikke noget på søneregister.

Nej, nej, så havde de jo haft hans fingeravtryk.

Rigtigt, ja.

I voksenårene lykkes det ham nu, lyder det som om, at han var helt langt ude, men ikke mere langt ude, end at stadig lykkes ham at lande et almindeligt job på sin printvirksomhed.

Og han fik jo, som vi ved, en krone og to børn, som han slæbte med til Tania Smiths begravelse, da den fanns sted.

Man havde han en relation til hende eller familien, eller var det bare noget med, hvorfor han ville begravelsen?

Var det fordi, der var mange fra offentligheden, som duckeede op for at vise, der styrtede?

Ja, ja.

Og det var i fjernsynet.

Okay, så han var ikke venne af hendes familie?

Nej, nej, nej.

Han har bare taget sin børn med for at køre det syge spil der.

Præcis.

Ikke, og siddet der, fulgte sig totalt maktfuldt, at det her, det her med, det har jeg skabt.

Og denne her sov, denne her begravelse, det er mit værk.

Ja.

Det er mit værk det her.

Men han havde altså kone og to børn, og så ved vi også, at han i sin fritid havde et eller andet med at aflyde politiradio,

og det kunne han godt lide, og så køre ud til forskellige gærningssteder.

Men om det handlede om harme og ingen lande interesse for forbrydelse, eller om det var noget med faren,

altså det kan han samlet op der.

Er freds for en psykolog, han her ikke, fordi der ligger helt klart både noget opfattet svigt for ham i forhold til moren,

og havde til kvinder, og så denne her lejen katten med musen, der ligger noget maktforhold i forhold til faren,

og vise ham, hvem der ligesom er den klove her, og kan bestemme, hvad som skal ske.

Præcis, og det er ekstra interessant, fordi han er klaret sig altså ikke sindssyg.

Nej.

Det var der heller ikke noget, der tyde på, at han var.

Nej, han er jo bare klar over, hvad han har.

Det er også bare for at sige, at det er om en fysisk, altså der var et eller andet med hans hoved, som også kan spille ind,

men vi er ikke over i, at han var sindssyg og ikke forstår tid og stod.

Han forstår, hvad han har gjort, og at det må man ikke præcis.

Men galskaben var altså ikke over med anholdelsen, for Terry Driver havde ikke tænkt sig at give op uden en brav kamp.

Hans forsvar i retten var, at det ganske rigtigt var ham, der havde voldtaget Tania.
Det er forklaret, hvorfor han sæd var blevet fundet i hen, så det var han nødt til at erkende.
Men det var ikke ham, der havde tæsket pigerne til bevistløshed.
Han var bare kommet tilfældigt forbi.
Han havde fundet dem sådan, altså de lå bare og var blevet tæsket halvt i hjælp.
Og han havde set en mystisk mand løbe væk fra stedet.
Og så fordi, og det har kendt han jo, at han havde dårlig impuls kontrol, så blev han fristet.
Til at voldtaget?
Ja, han kunne ikke stoppe sig selv.
Og den skylden skal ikke ligge andre stederne på hans dårlig impuls kontrol.
Nej, det må man tilstå.
Det er ikke ham.
Det er denne her ledelse, jeg har ikke.
Så han kunne ikke modstå fristelsen.
Og bag efter, der havde været nogle kræmpe, og så havde hun stadig været i livet.
Men så tænkte han, at hun var død, og derfor havde han så smidt hende i Vetter River.
Men de fristelsen, er det ikke klamt nok i sig selv overhovedet at bruge det ord fristelsen?
Ja, fristelsen, fordi hun var død.
For der var noget, ikke?
Ja.
Kunne han bare ikke lavere med at voldtage en pige, der lå helt død eller helt død?
Ja, ja.
Og mestig havde han så kørt til hospitalets parkeringsplads.
Nej, der havde han.
Ja, og jeg kan altså ikke helt finde ud af, hvad der er med det der med, hvor hun vognede op præcis.
Og så om der kunne være noget i, at han havde flyttet hende eller hvad.
Men det er hevetet han i hvert fald.
Han havde kørt hende derhende og satte hende ind der.
Kunne det ikke bare være, at der så må virkelig medtaget, at det rent faktisk er lykket til hende, og komme et lille styk, og hun ikke kan huske det, og så er hun besvimet, og så er hun kommet videre.
Jo, og som jeg forstår, var det her sted, hvor han ligesom sprang ud af busken, og så trækten tilbage igennem busken og ind i det her ud område.
Det var det grænse nærmest op til hospitalets parkeringsplads, så det var helt tæt på uanset.
Så ville det jo heller ikke give mening af, at han skulle køre hende derhende, kan man sige.
Nå, jeg tror aldrig, at vi skal tro på meget, han siger.
Han havde også en forklaring på de tilståelser, han ligesom var kommet med i de der mange måneder,
og han fortæller jo også, at det er mig, det er mig, jeg er gældningsmanden.
Altså, han havde jo akkent, at det var ham, at han indrømde jo også,
at det var ham, der havde kommunikeret med poliziden.
Men det havde han også en forklaring på.
Han havde nogle diagnoser, og det var dem, der havde fået ham til at komme med de her falske tilståelser.

Forklarede han.

Som sagt, forsøgte han ikke at klare sig sindsyg,
men han fremhærede, at han havde Tourette's syndrom, OCD og ADD,
og at de lidelser havde haft en betydning.

I forhold til, at det så havde fedt ham til at erkende, han havde slet ikke kunne stoppe sig selv,
og havde akkent nogle ting, han ikke krede gjort.

Det er jo også bare en fornærmelse over for mennesker, der rent faktisk leder de her ting.

Men det var det han ligesom forsøgte sig med.

Ja, lykkes det.

Ratten troede ikke på Terry Driver.

I 1997 blev han kendt skyldig i drabet på Tanja Smith,

og draps forsøget på Misty Cockerill.

Ikke mens takket være det vidende udsavn Misty leverede i Ratten foran Terry Driver.

Han smilede til hende altså sådan rigtig undt, da hun blev bedt om at udpare i ham,
men hun stigede bare tilbage og parede direkte på ham.

Senere blev han også kendt skyldig i to andre overfall på skyldige kvinder,
der havde fundet stadig 94 og 95.

Overfall havde han også nævnt i det brev, han havde kastet ind gennem vinduet hos en tilfældig
kvinde.

Ved overfallet i september 94 havde han spontant givet en kvinde en knytnav i ansigtet
og slæbt hende afsted i benene til døde område.

Altså, tænk bare at blive knallet ned, og så var der en, der begyndte at slæbte ham.

Helt random.

Det er jo det, som vandet et marit.

Da han så ligesom havde fået hende hende, hvor han ville,
der var det heldigvis lykkedes hende at kæmpe og flygte.

I 1995 havde han slået en andet tilfældig kvinde i hovedet med et baseballbad,
og mens hun lå bevisløs på jorden stjæl han hendes taske og stagt af.

Kvinde blev efterlagt med krængebrud og permanent hjerneskade.

Hun mistede sin luktesans og kunne efterfølgende ikke gå,
fordi hendes balanceevne var ramt.

Og hun kunne ikke arbejde om at måtte tage førstidspension,
så hendes livskvalitet blev jo alvorligt påvirket.

Er det møde, ikke?

Terry Driver blev idømt livstid med mulighed for prøveløsladelse efter 25 år.

Dommaren sagde i den forbindelse sådan her,

du håned politiet og terroriserede en hel by,

der er ingen undskyldning for det, du har gjort.

Og han nevnte også, at han ikke visste nogen tegn på angere,
ingen flige af noget som helthag.

Efterdrapsforsøget og rett sagen færdig gjorde Misty Cockerell sin skolegang
og begyndte på universitetet, hvor hun fik en bachelor i sociologi.

Hun fik to dødre og valgte at dedikere sin karriere
til at blive rådgiver for pårørende til drabsoffere.

Og så advokerer hun også for offres rettighed
og laver en masse frivilligt arbejde.
Altså hun giver den virkelig gas.
Ja, hun er en af dem.
Ja, og hun bor stadig i Abbotsford.
Hun havde det enormt svært faktisk.
Altså selvom hun klyde på at færdigere hejskole,
så var det svært for hende i tiden efter hendelsen,
fordi hun oplevede, at folk også havde svært ved at dele med det.
Hun oplevede også victimblaming.
Altså hvorfor gik i det, og hvad havde I på, og sådan noget?
Jo, og du og Mamdak også har været hvorfor overledet du,
når hun ikke gjorde...
Ja, ja, ja.
Og alt det her, det gav hende bare lyst til
at dedikere sit liv til at hjælpe Andrik.
Hun ser sig ikke som et offer.
Hun har så senere kaldt sig overlever,
men det over er hun også træt af nu.
Som hun siger, er hun bare et almindeligt menneske,
der har oplevet noget.
Så hun gider ikke at have det der kasse.
Nej.
Du offer, du overlever.
Hun er bare, og hun har oplevet noget, ikke?
Hun lever stadig med menen efter karnebrudet.
Der er det svært ting, hun ikke er i stand til, ikke?
I august, måned 2021, så kun for lidt over to år siden,
modtog hun nyheden om, at Terry Driver pludselig var død i fængselet.
Ja.
Jeg troede lige, at du skulle til at sige, pludselig var prøvelesslæg.
Nej, angiv lidt af kraft i en alder af 56 år.
Ja.
Kun tre måneder tidligere, havde han fået afslag på prøvelessladelse.
Har svært ved at forestille mig, at de nogensinde ville have lukket dig ud?
Nej.
Det blev nemlig vurderet, at der var høj risiko for,
at han ville gå lignende forbrydelse igen.
Han havde overhovedet ikke vist tegn på angre i de år, der var gået,
og han havde været involveret i flere voldelige episode i fængselet.
Ja.
Han erkendte aldrig drabet på Tanja Smith.
Jamen, det er jo så den lille makt fly, han kan behålle.
Det er rigtigt.

Mestis reaktion på, at han var død var, at det ikke var noget, hun var ked af, forstod lidt nok.
Det brægte et nyt kapitel af frihed med sig, sagde hun,
fordi nu skulle hun ikke længere leve i frygt for, at han ikke var færdig med hende.
Det var en stor lettelse for hende, at hun ikke skulle finde kræfter
til flere prøvelessladelses høringer, og gå og være bange for udfaldet.
Politinspektør Rod Gade fra Abbotsford Police,
der lede efterforskningen kalde senere sagen for den mest bizzarre og unikke i hans karriere.
Jeg håber aldrig, jeg oplever noget lignende igen, sagde han dengang.
Han endte med at udgive en bog om hele sagen, den hedder
Through the Valley of the Shadow, The Search for the Abbotsford Killer.
Og Mestis første datter er opkaldt efter Tanja.
Nå.
Jamen altså.
Ja, ikke. De gik der og skulle fra en fest til en anden.
De gik bare på gaden.
Jeg vil med hendes måde at ønske det der på med, at hun ikke vil være offer,
hun ikke vil være overlever, at hun bare er et menneske, der har oplevet noget.
Jeg kan godt lide den tanke, at vi er alle sammen.
Egens, vi er alle sammen bare mennesker, vi er alle sammen oplevet noget,
og det er vi på en eller anden måde kollektivt fælles om at tage os af.
Og tage os af hinanden, i stedet for der er nogen, der bliver puttet i nogle kasser,
som vi andre ikke kan komme ind i, ikke?
Det er det, og jeg tror, det er det, hun har lyst til at frigøre os af fra det der med.
Og hun så føler folk, når du er en, du er sådan en, så skal du derovre.
Og så kommer der netop en afstand, ikke?
Ja.
Hun har bare lyst til at være sådan, jeg er også dig.
Og du og mig.
Ja.
Og så er det her sket for mig, ikke?
Ja.
Men derudover er jeg et menneske.
Ja, for der er sådan en afmænske fæsser i at blive puttet i en kasse.
Ja, eller det skaber noget afstand.
Ja, og det skulle lige meget hvilken kasse det er,
om det er i voldelige, brutale forbudser, som vi snakker om her,
eller om det er hvilke som helst slags kasser, ikke?
Ja, ja.
Jeg har også for helvede at være med at putte folk i kasser,
fordi det skaber afstand.
Vi vil ikke bruge for afstand.
Nej, virkelig ikke.
Ja.
Så det er en god læring.

For at fortælle historien om de Abbotsford killere, som Terry Driver blev og bliver kaldt, har jeg har fat i de kanadiske major, Times Chronicle, The Abbotsford News, The Vancouver Sun, CTV News, videoen On Scene, om denne her sag, The Toronto Star, CBC News, TheGlobalMail.com, og så har jeg lyttet til podcasten Canadian True Crime, der lavede to afsnit om denne her sag tilbage i 2019.

Ja.

Han deltog i begravet.

Og han kan heller ikke være med at tænke.

Og han kan heller ikke være med at tænke.

Hvem har også den slags tid, altså?

Ja, og energi.

Men jeg kan heller ikke være med at tænke på hans børn.

Hans børn, ja.

Og hans kone.

Ja.

Det er jo den værste tænkeligere kendelse, ikke?

De har også offret i den her sag, og de har højt sandsynlig ikke mødt den form for empati, som de efterlatte har mødt på den anden side af sagen.

Nej, til gengæld så havde der været udlovet en dosør i sagen til den, der kunne levere afgørende opløsninger til politiet.

Og det blev efterfølgende besluttet, at Terry Drivers mor og bror skulle have pengene.

10.000 kanatiske dollars.

Men det er vel også færdig.

Eller var der nogen stemmer, som ligesom var det af gærningsmandens familie?

Det kunne jeg godt forestille mig, jeg ved det ikke.

Men det kunne jeg godt forestille mig, at måske kunne vægge noget debat ikke.

Altså det er trods alt den kvinde, der har skabt ham uden at, og det lyder jo, altså det kan hun jo ikke tage ansvar for, at han dreber kvinder, det har han valgt ikke.

Og i det hun fandt ud af det, så gjorde hun det, der skulle gøre også.

Men det vil måske falde nogen for brystet, fordi det er jo trods alt en del af ham, hun er en del af ham, ikke?

Ja.

Efter, at Terry Driver blev anholdt, kom han også under mistanke for tre andre uopklagede drab.

En seksarbejder fra Vancouver, Linda, Tatry blev knivstukket ihjel i 1989.

Colleen Shook fra Burnaby blev angrebet efter at hun stæede af en bus, altså igennem den helt, tilfældig og bræt, ikke?

Ja.

Og Kim Stolberg var i gang med at planlægge en surprise fest for sin forældre, fordi de havde været giftige et antal år.

Hun sad på sin far's kontor, da hun blev angrebet og drabt.

Alle sagerne er stadig uopklagede.

Ja, og det er selvfølgelig ikke noget, han har flyst til at...

Nej, men på den knivtang, der var kylet ind gennem vinduet, der var der gamle udklippede

advisartikler om de her sager.

Ja?

Ja.

Men de ikke kunne kopple ham altså, og de havde jo DNA og forskellige ting, ikke?

Ja.

Så han kender ikke reglerne?

Nej, han kender ikke.

Som G.O. gjorde man skal indrømte tingene, når man blev forbruget.

Ja, slut.

Bare lige for rundt af gennem ordene, fordi det er Halloween, ikke?

Gennem ordene har vi fortalt om drab begået på, eller omkring Halloween, blandt andet i episode 34,

hvor jeg havde saget med om Lone Søndergård, der åbnede sin dør til sin lejlighed i Lyngby, der er banket på.

Ja.

Og så blev hun altså straks stukket uralig i gangen og forsøgte at kæmpe for sit liv.

Og den sager uopklagede, det er så vanvittigt, ikke?

Det skete på Halloween, den 31. oktober, og bliver derfor kaldt for Halloween-drabet.

Et andet bud på en Halloween-sag, vi har haft med før, hvis man vil tilbage og lytte, det er episode 177, hvor jeg fortalte om The Toolbox Killers.

Lawrence Bittiger og Roy Norris.

Ja.

Og det kan du huske, at den står højt på min liste over det værste af det værste.

Der sidste horrible drab det, der skete på Shirley Lynette Letford, det blev begået den 31. oktober, 1999.

Og de sluttede jo af med, og da de var færdige med deres frygtelige torturer af hende, der sluttede de jo af med at kaste hende ind på en tilfældig græsplan, ikke?

Og det var jo efter Halloween.

Ja, så det kunne bare forveksles med pønt i værklæden, ikke?

Ja.

Sent syg.

Helt Halloween-sag også.

Så det var det, jeg havde taget med.

Ja, synes jeg, kan der da, altså, der er noget, der kan høre, det skal sager også.

Ja, det er der også, og de går lidt under retteren, fordi de jo også er kendt som det her meget vindelige folkefærd,

og sådan de mindre skøger nordamerikaner.

Ikke jo, præcis.

Men ja, kan der da godt være med?

De er også leveringsstærkelig i det værste.

Nå, jeg har en anbefaling med, som handler om en del af den sag, du talte om i episode 62.

Jeg er sikker på, at du selv husker den.

Jeg er faktisk sikker på, at mange husker den, hvis jeg siger Lisa McVae og ser i mor deren Bobby Joe Long.

Ja.
Der er ikke nogen tvivl om, at det her en af de sager, som det er ekstremt hårdt at få sat billeder på, den var svær nok at komme igennem, så med lydsporet, da du fortalte.
Jeg synes alligevel, man skal gå ind på Disney Plus og se filmen Believe Me, The Abduction of Lisa McVae.
Men man skal altså lige være opmærksom på, at der er nogle utrolig ro senere, som kan være traumatiserede i sig, hvis man selv har haft voldelige oplevelser.
Det mest i starten, og jeg lover, at det være at kæmpe sig igennem for at sidde og stå og tude ud af lettelse til sidst.
Helt kort, for dem på bæreliste række, som måske ikke har hørt det eller ikke kender sagen, Lisa McVae var i 1984, 17 år og både hos sin mormor og hendes mand.
Hun passede sit teenage-liv, sit arbejde i en donut shop, men hjemmelivet var uledligt og trystesløst.
Gentagende seksuelle overgreb fra mormorens mand var hver dag og absolut ingen omsorg eller beskyttelse fra andre voksne, hverken hendes mor eller hendes mormor.
Lisa kom så langt ud, at hun besluttede at tage sit eget liv.
Men på vej hjem fra arbejde den nat, hun havde tænkt sig at gøre alvor af det, blev hun bortført, voldtaget og holdt fanget.
Filmen her er baseret på virkelig hendes og det gør den tuff i sig selv at se.
Ja, det er bare tilbage til episode 62, hvis du lige skal genopfriske, hvad der skete.
Ja, og ligesom have det hele med det og ikke.
Den er bare samtidig enormt stærkt lavet.
De lægger ikke fingrene imellem, og det, at jeg kendte slutningen må have endnu om, det var det eneste, der fik mig igennem.
Man ser faktisk ikke som sådan noget direkte, men det filmede sig ens hjernet, gør arbejdet ikke. Og ligesom voldsomt, som det er at se optagt til de overgreb, hun måtte udholde, og hendes desperatet forsøg på at overleve, ikke med psykologisk manipulation, så er det næsten mere for styrende at se den behandling, hun i starten mod to er politiet i Tampa efter, og hun slapper væk.
Jeg har svært ved at se, hvad der gav mere kvalme og kig med på.
Men jeg er lige vel kommet med mine højste anbefalinger.
Jeg var helt overvist om, at du nevnte dengang, du talte om sagen, men...
Nej, altså jeg vil sige, at...
Den er kommet lige efter?
Ja, den kom en del tid senere, men det er ikke så lang tid sådan noget.
Jeg vil sige, at der er mange, der faktisk også har sendt den til os, eller så har gjort det opmærksom på, at den ligger der.
Jeg har set den. Jeg synes altså ikke, den var særlig god.
Er det rigtigt?
Ja. Jeg synes den er sådan lidt dårligt lavet.
Nej.
Jo, jeg synes kvaliteten er øvrigt.
Er det rigtigt?

Jeg sad at have sådan en helt fornemmes af, og så sådan en stor produktion.
Altså, mener du det? Jeg synes det er sådan B-filmesartisk.
Nej, er det rigtigt?
Det er jo positivt ikke.
Men jeg tror jo ikke, at du er alene med den fornemmelse, fordi der er mange, der har sendt den.
Ja.
Men jeg har ikke taget den med, fordi jeg synes virkelig den var ringe.
Nej.
Nå, det er jo interessant.
Altså, for jeg var helt overvist om, at...
Historien er vild.
Altså, det kan man ikke komme om.
Historien er vild.
Nå, jeg synes den er meget godt lavet, og jeg synes den var enormt svært at komme igennem.
Men jeg synes også, at de heldigvis...
Først så var jeg sådan lidt... Det er for meget af det her.
Det kan jeg ikke se, men så var jeg sådan lidt...
Nej, det er måske lige vel meget kunstfærdigt på en eller anden måde lavet, fordi...
Kan det ikke ringe skuespillere, dårligt optagelser?
Altså, det er også den her lavet som tv-film.
Ja.
Men det er sådan nogen baseret på virkelig hende.
Nej, det er det, der ikke er noget værdigvis.
Det er oftest ikke.
Nå, nej, det er jeg ikke enige i.
Der er nogle enkelte tidspunkter, hvor den bliver meget sentimental.
Altså, sådan over sentimental.
Og der synes jeg måske, man kan sidde og tænke...
Ah, ah, okay.
Samtidig, så havde jeg brug for det på det tidspunkt i filmen, og bare sidde og klappe med.
Og glædes over, at det lykkedes ikke.
Nå, ja, det...
Ej, jeg kan faktisk godt lide, når vi ikke er enige.
Ja, det kan være en... Jeg er nødt til lige at...
Kast et blik igen, og se om jeg husker rigtigt.
Nej, men lad os høre, derude, hvad I synes.
Om du sidder der, er jeg blevet tvivl om, jeg husker rigtigt.
Nej, det kan da godt være, at du må blive den igen.
Men altså...
Jeg synes, man skal se med, hvis man gerne vil se, hvordan det egentlig lykkedes tænde på police i samarbejde.
Men exceptionelt.
Og kvinde, det kan vi i hvert fald ikke være enige om.
Affangse, Morton, Bobby Joe Long.

Believe me, the abduction of Lisa McVay.

På Disney+.

Jeg har også en anbefaling med.

Og igen, så vil jeg jo gerne have noget ekstra uhyggeligt med i dag.

Ja, og hvad er det så?

Det er Halloween.

Og det synes jeg, jeg har fundet.

Ja.

Ja.

Der ligger en ny dokumentar på Netflix.

Den hedder The Devil on Trial.

Ja, jeg har godt set titlen.

Okay, den er helt ufatligt hårrejsende, og bare ufatlig.

Det er historien om en kun 11 år i dreng, der pludselig begyndte at opføre sig mærkeligt og voldsomt.

Året var 1940, og hans, vi i USA her i øvet, og hans familie blev med tiden overbevist om, at han var besat.

Besat.

Ja, en demon.

Det er uhyggeligt.

Det er uhyggeligt.

Det fik en række overnaturlige hændelser hjemmet til at tro på, og de begyndte at dokumentere drengens bizarre edefær.

Og det kom der nogle rigtige uhyggelige optagelser ud af, som man hører i denne her film.

Altså lød siden er det ikke overbillet også faktisk.

Men historien endte ikke med de.

Altså var denne her 12 år i dreng besat eller hvad?

Overhovedet ikke.

Altså den begynder faktisk bare med det.

Familien tog kontakt til de kendte spøvelsesjæger Ed og Lorraine Warren, altså som fellow gyser, entusjaster vil kende fra The Conjuring-filmene.

Det her ægteparti var helt enormt kendte i USA for deres skræmende beretninger om paranormale møder med det gode og unne.

De var med i alle talkshows.

Ja, ja, men prøv her.

De havde gabører.

De havde et museum.

Det var vanvittigt.

Her er vi ude i et rum, som du er i alene ude mig.

Det blev mainstream.

Det blev jo mainstream dengang, ikke?

De var alle steder.

Det her spøvelsesjæger Par, han var selveklaret demonolog og hun var...

Ja, demon.

Nej, ikke bare demonolog.

Demonolog og hun var klaverjant.

Det var det, de gjorde, så tog de ud til forskellige paranormale oplevelser, som folk kontaktede med.

Det mest kendte var, at Amity ved hunting, ikke?

Som virkelig fik dem sat på landkortet.

Men de spillede altså en rolle i denne her film, fordi familien tog kontakt til dem.

Og var sådan...

Vi tror, vores nu 12-årige dreng er besat af en demon.

Kom og hjælpe os, kom og vurderer for os, om det er det, der foregår, ikke?

Og de tog afsted og mødte op, og deres konklusion lød, at drengen var besat af djævlén.

Og at der skulle en exorcisme til at uddrive det unne.

Altså man prøvde, at man forstår ikke, at den demon tager det her, man sidder.

Jeg vidste ikke, hvad jeg tændte for, og altså havde man tænkt, at det er sket det her.

Det er jo fuldstændig sindsygt, ikke?

Og hvordan denne her, de her, et skelige exorcisme gik til, det hører man også på bunden.

Okay.

Hører man også på bunden, at jeg kunne spille de vildeste klip her, men altså nu har jeg også afspillet noget klæderik.

Men ja, og så er der også spillet af fra sernserne.

Og jeg vil ikke afsløre for meget, men alt det her, det udviklede sig.

Og endte med et drab.

Okay.

Og forsvaret under ret sagen, der så fandt sted i 1941, var

The Devil Made Me Do It.

Okay.

Og helt i virkelig verden, og der er en rigtig jevel, der fik mig til at gøre det her.

Ja, og der er titlen på filmen, The Devil On Trial.

Var det jevelen, der sidder på endklæbingen?

Jeg har lidt afvist den sådan, når jeg så den, fordi jeg var sådan et,

altså jeg kunne heller ikke rigtig finde ud af at placere den.

Og sådan et, no, ja, men den tror jeg, der nok jeg skal have set, men den virkede meget sådan et standard.

Og der er indtidigt ved det her, der lyder standard.

Nej, hvordan kan den virke standard, når det er totalt overnaturally true, alright?

Ja.

Men det var helt alvorligt den teori forsvaret, forsøg så med, ikke?

Ja.

Og det giver selvfølgelig ret sagen sensationelt, og det er med yderst interessant for pressen, ikke?

Den fik vildt meget opmærksomhed.

Var der kameraer i retten?

Øh, det er...

Ja.

Er det noget, man ser?

Ja, ja.

Men hvad så er jurien så, til den forklaring og vartring virkelig besat?

Og hvilken rolle spillede Ed og Lorraine?

Hvad var der også motiv her, kunne der være noget?

Øh, jeg kan afsløre, at blockbuster-gyseren The Conjuring, The Devil Made Me Do It, er løst inspireret af de hændelser, der fandt sted i forbindelse med denne her sag.

Okay.

Ja, så får nogle svar på, hvad der egentlig foregik i Brookfield, Connecticut ved at se dokumentaren, The Devil On Trial på Netflix.

Det skal jeg nok.

Ej, jeg siger helt kækeligt, jeg har et...

Jeg har simpelthen en hale af uhyggelige film slæbbende efter mig, som du har bedt mig om at se gennem tiden, som jeg bare ikke kan komme videre med.

Jeg når cirka timene, der kvarterer ind, og så er jeg ved at dø.

Ej, men jeg har én ting, du skal se.

Altså resten må du selv bestemme jo, og så fulde det ikke gjort.

Nej, men du er nødt til at lytte, hvis jeg siger, det her skal du, så skal du.

Nå.

Ej, og så er der andre ting, hvor sådan...

Okay, du må selv vælge, om du vil se den her.

Hvad så, hvad er det, du siger, skal?

Huset.

Du skal se huset, den er fantastisk, og det vil jeg også bare lide.

Lad os lave det være en bonusødnbefaling, fordi den er fantastisk huset på der.

Nu har du virkelig, virkelig sagt det i ugevis, og jeg kan ikke forklare dig, hvorfor modstanden er så stor i mig.

Men jeg har ikke siddet om emnet, om indholdet noget, det er bare...

Ja, som sagt, ikke kan forklare det. Jeg skal nok.

Du skal, og alle andre, altså se huset på det, er den virkelig, virkelig vellykket.

Det er lang tid siden, jeg har set så god dansk fiktion.

Jeg har brugt det som undskyldning, at du hele tiden er sådan lidt, se den med din kæreste.

Men min kæreste, han falder i søvn efter 10 minutter.

Lige meget hvad vi ser, og jeg gider ikke at se sådan noget i 10 minutter.

Og hack dig gennem det, det var lidt det samme for mig, men den er god alligevel, hvad jeg ser.

Så er det sådan noget med at tænke, men det er ikke mit problem, at du falder i søvn efter 10 minutter, så jeg ser episodeen færdig.

Men så er jeg jo fucking tvang til at lagt til at se næsten hele episode i en gang til næste gang.

Du beskriver jo alles problemene lige på alt side.

Det er jo sådan, det er. Det er sådan, det er at være et parforhold. Lad os være ærlig.

Det er alt, hvad parforhold handler om.

Det er jo først i søvn.

Så bruger vi en halv time på at beslutte, hvad vi skal se, og så går der 5 minutter, og så sover den ene par, der den anden ser forud.

Og så næste dag kan man ikke beslutte, hvor langt man skal spule tilbage.

Nej, vi kan godt starte herfra. Ej, kan vi ikke bare starte herfra?

Åh, god.

Spændende liv.

Nej, men jeg tror, det tror jeg ikke.

Det tror jeg ikke, det er mig selv, tænkte det der.

Nå, jeg må jo begrave mig selv i skumslik, så jeg er bedøvet, og ikke falder så hårdt, og se huset.

Og se The Devil on Trial.

Er du så ikke lige prøv at give denne her ansiangse til?

Jo, det tror jeg vil gøre.

Øh, fordi nu sidder jeg og tænker sådan, ej, jeg tager 5.

Det sidder jeg også og tænker, jeg gør.

Ja, vi må se.

Jamen så er det jo det, og du har ikke fået købt en masse Halloween pynt.

Nej.

Det bliver uden pynt. Jeg nydder andres, som sagt.

Jeg har nøjst med andres.

Det var jo et meget godt bud, der kom ind til dig medvendt lige til det på udsalg, og så starte din samling.

Men der gider man jo ikke mere, der er man jo over et, ikke?

Ja, som en over et, ikke.

Så forstår man så, at jeg har det liggende hende?

Selvom det bliver sat ned i januar, altså som man er færdig.

Og så også, der bruger I lejligheder.

Vi har ikke lige et hjørne, hvor vi gider have en kasse stunde med pynt, vi ikke skal bruge.

Nej, præcis.

Lige nu i hvert fald.

Så, ej, jeg er mere ude i noget med,

at en Halloween fest, men er næste år.

Ja, så skal du i gang med at planlægge nu, ikke?

Det er for kedeligt. Ikke at fejre det, når man rent faktisk godt kan lide Halloween.

Ja, du kan rigtig godt lide det.

Kan det ikke skære et græskar eller et eller andet?

Ja, det må jeg gøre.

Det må være der, at deren i vodet er, jeg vil gerne lave noget græskarsuppe.

Og så vil jeg tage baghe til ting, vi gerne vil spise.

Ja, præcis.

Ja, men jeg er også sulten.

Det er jeg faktisk også.

Jeg måtte give op på min morgenmad. Den var simpelthen for trist.

Er det vart?

Havregrød fra i går varmede op med kolde rusiner på ballever.

Men også bare sådan med genopvarme har overgrød.

Det er der ingen grund til.

Nej, men altså, det var lige hvad jeg havde. Jeg gad ikke ad det.

Så, mad, mad, mad, mad, mad.

Det er det for i dag, det er det, vi har med.
Men vi er jo heldigvis retur allerede på fredag.
Ja.
Mad, du er ikke alene, og der er det episode 4.
Ja, jeg vil jo ikke sige, at her, mens vi har arbejdet med den,
der har jeg klart fået en åbning for det der med det ordentligt.
Er jeg glad for at høre?
Nej, det er jeg ikke.
Det er jo hyggeligt ikke.
Det er jo hyggeligt.
Men det er bare som om, der er mange, men nu...
Vi kan ikke tale om noget spil.
Vi kan ikke tale om den savel.
Men hvis vi nu henter og bakspejler.
Ja.
Ja, men...
Altså, hvordan kan man...
Det er svært at afvise, at folk har oplevet det, de siger, de har oplevet det.
Det, der påvirker mig, det er dem, der skriver ind, har skrevet ind.
Men de her sager, har jo oplevet det her.
Ja.
For dem har de oplevet de her ting.
Det er det, og meget af det er svært at afvise.
Ja.
What is it?
Hvad skete der?
Nå, det er en snak til en anden podcast om det overnaturlige.
Jeg synes, du har ret.
Jeg har også efter, at vi har optaget en del af de afsnit, aldrig følt mig så lidt alene.
Uuuuh.
Godt du...
Hvad er et eller andet?
Men vi er også retur her på kanalen på mandag.
Med en ny episode af Mørkeland.
Og så vil jeg bare sige glædelig Halloween.
Glædelig Halloween.
Er det det rigtige udtryk eller spuk i Halloween?
Ja.
Han er...
Hav en...
Hav en...
Han horrible.
Han horrible Halloween.
Og vil jo det sved.

Hej.

Hej.